

บทที่ 7 ภาษี (Tax)

ภาษีนับเป็นแหล่งรายได้ที่สำคัญของรัฐบาลท้องถิ่น สำหรับกรณีประเทศไทย สามารถแบ่งออกเป็น 3 ประเภท คือ

1. ภาษีที่กำหนดให้เป็นของรัฐบาลท้องถิ่น
2. ภาษีที่รัฐบาลกลางกำหนดให้รัฐบาลท้องถิ่นเก็บเพิ่ม
3. ภาษีที่รัฐบาลกลางจัดเก็บแล้วแบ่งปันให้รัฐบาลท้องถิ่น

7.1 ภาษีที่กำหนดให้เป็นของรัฐบาลท้องถิ่น

ภาษีเหล่าเก็บในท้องถิ่นใดก็เป็นรายได้ของรัฐบาลท้องถิ่นนั้น ได้แก่

1. ภาษีบำรุงท้องที่ เป็นการเรียกเก็บภาษีเป็นรายปีจากการถือครองที่ดินตามพระราชบัญญัติภาษีบำรุงท้องที่ ในการคำนวณภาษีจะใช้ราคาปานกลางของที่ดินที่ถือครองเป็นเกณฑ์

2. ภาษีโรงเรือนและที่ดิน เรียกเก็บตามพระราชบัญญัติภาษีโรงเรือนและที่ดิน โดยเก็บเป็นรายปีและใช้ค่ารายปีเป็นเกณฑ์ในการคำนวณภาษี (ค่ารายปี หมายถึงรายได้ที่สมควรได้รับจากการให้เช่าทรัพย์สินในหนึ่งปี ถ้านำทรัพย์สินนั้นให้เช่า)

3. ภาษีป้าย เรียกเก็บตามพระราชบัญญัติภาษีป้าย โดยจัดเก็บจากเจ้าของป้าย (ป้าย หมายถึง ป้ายแสดงชื่อ ยี่ห้อหรือเครื่องหมายการค้าที่ใช้ในการประกอบการค้าหรือแสวงหารายได้ หรือโฆษณาการค้า ไม่ว่าจะแสดงบนวัตถุใดในรูปตัวอักษร ภาพ เครื่องหมาย ทั้งที่เขียน แกะสลัก หรือทำให้ปรากฏด้วยวิธีต่างๆ)

4. อากรการฆ่าสัตว์ เรียกเก็บตามพระราชบัญญัติควบคุมการฆ่าสัตว์ พ.ศ.

2502

7.2 ภาษีที่กำหนดให้รัฐบาลท้องถิ่นเก็บเพิ่ม

อาศัยอำนาจตามพระราชบัญญัติรายได้เทศบาล พ.ศ. 2475 พระราชบัญญัติรายได้สุขภิบาล พ.ศ. 2498 พระราชกฤษฎีการายได้จังหวัด พ.ศ. 2499 พระราชบัญญัติสภาพตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. 2537 กำหนดให้ท้องถิ่นสามารถออกกฎหมายและค่าธรรมเนียมเพิ่มขึ้นไม่เกินร้อยละ 10 ของภาษีอากรและค่าธรรมเนียมต่อไปนี้

1. ภาษีการค้าตามประมวลรัษฎากร
2. ภาษีการซื้อ โภคภัณฑ์ตามประมวลรัษฎากร
3. ค่าธรรมเนียมใบอนุญาตขายสุรา
4. ค่าธรรมเนียมใบอนุญาตการพนันตามกฎหมายว่าด้วยการพนัน
5. อากรมहतตามประมวลรัษฎากร

ในการจัดเก็บรัฐบาลท้องถิ่นจะให้หน่วยราชการที่มีหน้าที่ดำเนินการจัดเก็บให้และให้หักค่าใช้จ่ายร้อยละ 5 ของเงินที่เก็บได้

7.3 ภาษีที่แบ่งกันระหว่างรัฐบาลกลางและรัฐบาลท้องถิ่น

เป็นภาษีที่รัฐบาลกลางจัดเก็บแล้วแบ่งปันให้รัฐบาลท้องถิ่นตามกฎหมายว่าด้วยรายได้เทศบัญญัติ ได้แก่

1. ภาษีและค่าธรรมเนียมรถยนต์หรือล้อเลื่อน
2. ภาษีบำรุงเทศบาล โดยจัดเก็บจากสินค้าบางชนิด เช่น ข้าวสาร น้ำมัน

เป็นต้น

7.4 ผลการจัดเก็บภาษี

ในบทนี้จะสมมุติว่ารัฐบาลกลางได้มอบหมายหน้าที่ให้รัฐบาลท้องถิ่นและระบบของรัฐบาลท้องถิ่นได้ถูกสร้างขึ้น พร้อมการกำหนดขอบเขตและขนาดให้และรัฐบาลท้องถิ่นได้

รับเงินอุดหนุนในการผลิตบริการที่ก่อให้เกิดผลกระทบต่อภายนอก ในบางครั้งเงินอุดหนุนก็ที่รัฐบาลท้องถิ่นได้รับก็ขึ้นกับความพอใจของรัฐบาลกลาง (อาจมีผลจากทางการเมือง) ปัญหาที่พบสำหรับรัฐบาลท้องถิ่นและรัฐบาลกลางก็ คือ การจะให้เงินอุดหนุนและใช้การจัดเก็บภาษีอย่างไรจึงจะทำให้ประชาชนเพิ่มค่าใช้จ่ายในการบริโภคสินค้าและบริการที่รัฐบาลกลางต้องการ

7.4..1 กรณีโครงสร้างภาษีของรัฐบาลท้องถิ่นที่จัดเก็บไม่เหมือนกัน

ในการแสวงหารายได้ของรัฐบาลท้องถิ่นจะมีภาษีมากกว่าหนึ่งชนิดถูกนำไปใช้ ซึ่งสามารถให้รายได้ในระดับที่สม่ำเสมอและถูกพิจารณาว่าภาษีนั้นๆมีความเหมาะสมสอดคล้องกับโครงสร้างภาษีหรือไม่ ตลอดจนผลของอัตราภาษีในแต่ละพื้นที่ที่จะมีผลต่อการเคลื่อนย้ายของประชากรจากท้องถิ่นหนึ่งไปยังอีกแห่งหนึ่ง และบ่อยครั้งหมายถึงการมีประสิทธิภาพของภาษีและการจัดสรรทรัพยากร ซึ่งพื้นที่ที่มีความแตกต่างกันจะสามารถบรรลุระดับงบประมาณที่แตกต่างกันได้

ความเหมือนของโครงสร้างภาษาระหว่างรัฐบาลท้องถิ่นกับรัฐบาลท้องถิ่นด้วยกันจึงเป็นสิ่งจำเป็นและหากโครงสร้างภาษีไม่เหมือนกัน ผลกระทบที่เกิดจากความไม่เหมือนกันของโครงสร้างภาษีสามารถอธิบายได้ด้วยตัวอย่างดังนี้ (King, 1984, pp. 202-209)

สมมุติว่ามีพื้นที่สองแห่ง คือ A1 และ A2 แต่ละพื้นที่มีประชากร 4 คน คือ a1, a2, a3, a4, b1, b2, b3 และ b4 ซึ่งแต่ละคนจะมีรายได้ต่อปีและค่าใช้จ่ายต่อปีแสดงในตาราง 7.1 อาจเป็นไปได้ว่าคนรวยมีแนวโน้มที่จะมีที่อยู่อาศัยที่มีมูลค่ามาก แม้ว่ามูลค่าทั้งหมดของที่อยู่อาศัยในแต่ละพื้นที่จะถูกสมมุติว่าเท่ากัน และสมมุติว่าในแต่ละพื้นที่ผลิตการบริการมีต้นทุนการบริการ ณ ระดับการบริการที่กำหนดให้เป็นสัดส่วนกับประชากรสมมุติว่าความพึงพอใจเหมือนกันทั้งสองพื้นที่และรูปแบบและระดับบริการเหมือนกัน (ต้นทุน 200 ต่อหน่วยต่อครัวเรือน) และสมมุติว่า รัฐบาลท้องถิ่นแต่ละพื้นที่มีอิสระในการเลือกใช้ภาษีหนึ่งจากภาษีสองชนิดที่กำหนดเป็นกฎหมายโดยรัฐบาลกลาง

ตาราง 7.1 รายได้และค่าใช้จ่ายของประชาชนในพื้นที่ A1 และ A2

พื้นที่ A1			พื้นที่ A2		
ประชาชน	รายได้	ค่าใช้จ่าย	ประชาชน	รายได้	ค่าใช้จ่าย
a1	1000	900	b1	1000	900
a2	2000	1400	b2	2000	1400
a3	3000	2100	b3	3000	2100
a4	4000	3600	b4	4000	3600

จากตารางที่ 7.2 - 7.5 จะพิจารณาผลกระทบของภาษีที่รัฐบาลท้องถิ่นทั้งสองแห่งเลือกใช้ไม่เหมือนกัน แต่ละคู่ที่เป็นไปได้ในภาษี 4 ชนิด คือ ภาษีสรรพสามิต ภาษีรายได้ ภาษีการขายทั่วไปและภาษีทรัพย์สินของประชาชนในท้องถิ่น

1. ในกรณีรัฐบาลท้องถิ่นในพื้นที่ A1 เลือกใช้ภาษีสรรพสามิตและรัฐบาลท้องถิ่นในพื้นที่ A2 เลือกใช้ภาษีรายได้ สมมุติว่ารายได้เฉลี่ยของประชาชนเท่ากับ 5,000 บาท เราอาจเห็นภาพชัดเจนว่าแนวความคิดของสำหรับทางเลือกของพื้นที่ A2 คือ เจตนาที่จะให้ประชาชนที่มีรายได้ต่ำกว่าค่าเฉลี่ย (b1 และ b2) จะจ่ายภาษีน้อยกว่า 200 ขณะที่คนที่มีรายได้มากจะจ่ายมาก สมมุติให้พื้นที่ A2 กำหนดอัตราภาษีรายได้ 8 % ขณะที่พื้นที่ A1 จะมีภาระภาษีที่แท้จริง 200 ต่อหัว ขั้นแรกการจ่ายภาษีโดยประชาชนแต่ละคนจะเป็นเหมือนที่แสดงในตาราง 7.2 มันจะดูเหมือนว่าภาษีจะไม่เท่ากันในแนวนอน เพราะคนรวยในพื้นที่ A1 จะจ่ายน้อยกว่าคนรวยในพื้นที่ A2 ขณะที่คนจนใน A2 จ่ายน้อยกว่าคนจนใน A1 ความไม่เท่ากันในแนวนอนจะมีผลกระทบทำให้คนรวยใน A2 อพยพมาอยู่ในพื้นที่ A1 และคนจนในพื้นที่ A1 อพยพมาอยู่ในพื้นที่ A2 เกิดการเคลื่อนย้ายทรัพยากรเพิ่มและเหมือนว่ามีการจัดสรรทรัพยากรในพื้นที่ที่มีหน่วยการผลิตเพิ่มหน่วยสุดท้าย (Marginal product) ต่ำกว่าแต่ก่อน (สมมุติว่าเดิมแรงงานมี MP สูงสุด) ดังนั้นจะเป็นสาเหตุที่ทำให้ผลิตลดลงซึ่งผลการอพยพในแต่ละพื้นที่อาจมีผลเหมือนตาราง 7.3 คือพื้นที่ A2 ต้องเปลี่ยนอัตราภาษีเป็นร้อยละ 13.5 เพื่อคงรายได้จากภาษี (ในตารางไม่ได้รวมผลการลดลงรายได้ที่มาจากค่าจ้างซึ่งผู้อพยพอาจจะได้รับ จะ

ตาราง 7.2 กรณีเก็บภาษีรายได้ใน B และจัดเก็บภาษีรัฐูปการในพื้นที่ A

พื้นที่ A1			พื้นที่ A2		
ประชาชน	รายได้	ภาษี รัฐูปการ	ประชาชน	รายได้	ภาษีรายได้
a1	1000	200	b1	1000	80
a2	2000	200	b2	2000	160
a3	3000	200	b3	3000	240
a4	4000	200	b4	4000	320
800			800		

เป็นการมองว่า A2 ไม่คิดในวัตถุประสงค์ของประกันการจ่ายภาษีที่น้อยของคนจน) ประชาชนที่มีรายได้ 2000 บาทใน A2 จะจ่ายภาษีมากกว่า 200 และจ่ายมากกว่าคนรวยใน A1 ดังนั้นสถานการณ์สำหรับคนจนใน A2 จะเลวลง แต่ถ้า a2 คัดสินใจกลับไปยัง A1 และ b2 ย้ายตามไปด้วย ซึ่งอาจเป็นขั้นที่ที่สองในการอพยพย้ายแหล่งที่จะถูกกำหนดโดยความจริงและจะเป็นสาเหตุให้ประชากรใน A1 เพิ่มขึ้นและดังนั้นราคาอสังหาริมทรัพย์เพิ่มขึ้น ขณะที่จำนวนประชากรและราคาอสังหาริมทรัพย์ในพื้นที่ A1 จะลดลง จากผลกระทบที่กล่าวจะเป็นเหตุผลว่าทำไมพื้นที่ A2 จึงไม่เลือกภาษีรายได้ เพราะการอพยพจะทำให้ความพยายามที่จะคงภาระภาษี แม้ว่าการตัดสินใจเป็นประโยชน์กับคนจน การยอมให้ผลกระทบของความไม่สอดคล้องกันในโครงสร้างภาษีในกรณีนี้อาจจะเป็นไปไม่ได้สำหรับพื้นที่ A2 ที่จะบรรลุวัตถุประสงค์ของหลักประกันการจ่ายภาษีที่ต่ำกว่า 200 สำหรับประชาชนที่มีรายได้ต่ำกว่าค่าเฉลี่ย

อย่างไรก็ตามในกรณีที่ A2 จะจ่ายเงินอุดหนุนเพื่อลดของฐานภาษี ซึ่งประชาชนในพื้นที่อื่นอาจจะไม่เต็มใจที่จะจ่ายเงินอุดหนุนเท่าๆกันในพื้นที่ A2 ซึ่งเลือกการลดภาษีโดยลดฐานภาษีลง แม้ว่าคนรวยจะย้ายเข้ามาอยู่ในพื้นที่อื่นจะยกย่องความสามารถที่จะจ่ายเงินอุดหนุนในพื้นที่ A2

ตารางที่ 7.3 กรณีพื้นที่ A2 เปลี่ยนอัตราภาษีรายได้เป็นร้อยละ 13.5

พื้นที่ A1			พื้นที่ A2		
ประชาชน	รายได้	ภาษี รัฐูปการ	ประชาชน	รายได้	ภาษีรายได้
B3	3000	200	b1	1000	133
B4	4000	200	b2	2000	267
a3	3000	200	a1	1000	133
a4	4000	200	a2	2000	267
800			800		

2. สมมุติว่าพื้นที่ที่สามารถเลือกเก็บภาษีรัฐูปการหรือภาษีการขายทั่วไปและสมมุติว่า A1 เลือกภาษีรัฐูปการและ A2 เลือกภาษีรายได้ (ตารางที่ 7.4) และมีอัตราภาษีเท่ากับร้อยละ 10 โดยทั้ง A1 และ A2 ต้องการภาษีทั้งหมดเท่ากับ 800 และสมมุติว่าผู้มีพื้นที่ที่มีขนาดใหญ่มากจะต้องการที่จะมีค่าใช้จ่ายมาก ผลจะคล้ายกับกรณีภาษีอันแรกจะเกิดความไม่เท่าเทียมกันของภาษีในแวนอนเพราะว่าผู้มีค่าใช้จ่ายมากใน A1 จะจ่ายภาษีน้อยกว่าผู้จ่ายมากใน A2 (ตัวอย่าง a4 จะจ่าย 200 ขณะที่ b4 จะจ่าย 300)และผู้รายได้น้อยจะจ่ายน้อยกว่าใน A1 แต่จะจ่ายมากกว่าผู้จ่ายใน A2(ตัวอย่างเช่น a1 จะจ่าย 200 ขณะที่ b1 จะจ่าย 100) ดังนั้นการอพยพของครัวเรือนที่มีรายค่างจาก A1 จะสนับสนุนการบริโภคทรัพยากรและเหตุการณ์เพิ่มผลผลิต ดังนั้นถ้าจำนวนภาษีทั้งหมดไม่เท่ากัน เช่นพื้นที่ A1 จะมีความจำเป็นในการขึ้นอัตราภาษี แต่ถ้าพื้นที่เล็กมากการเลือกค่าใช้จ่ายอาจถูกพิจารณาแทน ความจริงประชาชนทั้งหมดใน A2 จะถูกกระตุ้นให้อพยพมาอยู่ในพื้นที่ A1 ซึ่งมีค่าใช้จ่ายและความชอบของครัวเรือนที่จะบริโภคทรัพยากรเหมือนเดิมขณะที่ประชาชนที่มีบ้านเล็กในพื้นที่ A1 จะจ่ายภาษีมากกว่าที่เขาอยู่ในพื้นที่ A2 จะเกิดการอพยพซึ่งจะเป็นการสนับสนุนผลตรงข้ามที่เป็นไปได้ผลผลิตและด้วยการบริโภคทรัพยากรและ A2 อาจจะรู้สึกว่ทางเลือกของภาษีเป็นไปได้ถ้าไม่เท่ากันในแบบแผน ทางหนึ่งที่จะช่วยเหลือเป็นไปได้มีการแนะนำที่นี้และการเพิ่มจากทุน ในขั้นแรกราคาบ้านขนาดใหญ่ของคนรวยอาจจะลดลงใน A2 (และเพิ่มขึ้น

ใน A1)และราคาบ้านขนาดเล็กของคนจนอาจจะลดลงใน A1 (และเพิ่มใน A2) ดังนั้นการสนับสนุนการย้าย เช่น การขยายช่วงของราคาใน A1 และอย่างไรก็ตามสัญญาใน A2 ไม่สามารถยื่นหยัดอยู่ได้ ในระยะยาวทรัพย์สินจะถูกกระทบ บ้านใหญ่ใน A2 จะไม่ถึงแทนที่หรือจะกระจายไปในกลุ่มบ้านขนาดเล็กและบ้านขนาดเล็กใน A1 จะไม่ถึงแทนที่หรือจะถูกนำมาคิดกันโดยบ้านขนาดใหญ่

ตารางที่ 7.4 กรณีพื้นที่ A2 เก็บภาษีรายได้และพื้นที่ A1 ภาษีรัฐูปการหรือภาษีการขายทั่วไป

พื้นที่ A 1			พื้นที่ A 2		
ประชาชน	รายได้	ภาษี รัฐูปการ หรือภาษีการ ขายทั่วไป	ประชาชน	รายได้	ภาษีรายได้
a1	1000	80	b1	1000	80
a2	2000	160	b2	2000	140
a3	3000	240	b3	3000	210
a4	4000	320	b4	4000	360
800			800		

4. สมมุติว่ารัฐบาลท้องถิ่นในแต่ละพื้นที่สามารถเลือกได้ระหว่างภาษีรายได้หรือภาษีการขายทั่วไปและสมมุติว่าพื้นที่ A1 เลือกก่อนพื้นที่ A2 บางทีอาจจะเชื่อว่าค่าใช้จ่ายเป็นฐานภาษีที่ดีที่สุดมากกว่ารายได้ สมมุติว่าพื้นที่กว้างมากสำหรับการแสวงหาค่าใช้จ่าย ในกรณี A1 จะเริ่มด้วยอัตราภาษี 8 % ขณะที่ A2 จะเริ่มจาก 10 % และการจ่ายภาษีขั้นแรกโดยประชาชนแต่ละคนและจำนวนภาษีที่ประชาชนแต่ละคนจ่ายไปจะมีผลตรงข้ามต่อผลผลิตประชาชนที่มีค่าแนวโน้มการบริโภคเฉลี่ย (Average Propensities to Consume) สูง (เท่ากับ 0.9 สำหรับ a1,b1,a4 และ b4) จะชอบที่อาศัยอยู่ใน A1 ขณะที่คนที่มีความแนวโน้มการบริโภค

เฉลี่ยต่ำ (มีค่า=0.07สำหรับประชาชนคนอื่นๆ) จะชอบอาศัยอยู่ใน A2 ในสถานการณ์ในแต่ ละพื้นที่อาจเป็นเหมือนที่แสดงในตาราง 7.5 (ซึ่งสะท้อนถึงการลดลงของรายได้จากการจ้าง โดย การอพยพอาจจะไม่สุขสบายขึ้นกว่าเดิม) ในพื้นที่ A2 ต้องการอัตราภาษีที่ยุติธรรมภายใต้ 11.5 % ซึ่งพื้นที่ A1 สามารถอินทรากรณด้วยอัตราภาษี 8 % แม้ว่าสมาชิกอื่นๆเพิ่มหรือลดอาจ เป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ สถานการณ์ไม่มีข้อคล้ายคลึงกับ 3 ข้อที่กล่าวมา อย่างไรก็ตามการ เพิ่มขึ้นในอัตราภาษีของพื้นที่ A2 มีจำนวนมากและอาจพิจารณาถึงทางเลือกที่เป็นไปได้ นอกจากนั้นเหล่านี้จะไม่กระตุ้นสำหรับการโยกย้ายขั้นที่สอง ที่สำคัญผลกระทบเพิ่มขึ้น เพราะว่าถูกสมมุติว่าไม่มีเหตุผล ซึ่งความแตกต่างเล็กน้อยระหว่างผลกระทบของภาษีรายได้ หรือภาษีการขายทั่วไปในประชาชนแต่ละคนน้อยกว่าระหว่างผลกระทบของภาษี รัชูปการกับภาษีอื่นๆ อาจจะแสดงถึงความเป็นไปได้จะการช่วยเหลือโดยความเท่าเทียมซึ่ง จะชดเชย A2 สำหรับการลดลงของฐานภาษีการขาย แน่แน่นอนว่าถ้าพื้นที่มีขนาดเล็กดังนั้นการ รอพยพของครัวเรือนจะถูกแทนที่โดยการแสวงหาค่าใช้จ่ายซึ่งจะบริโภคทรัพยากรแต่ไม่ลด ลงในผลได้ ในสถานการณ์นี้ประชาชนในพื้นที่ A2 ทั้งหมดจะพยายามแสวงหาในพื้นที่ A1 และทางเลือกภาษีอาจเป็นไปได้ถ้าไม่เป็นการเท่าเทียมกันผลผลิตแต่ไม่ใช่สาเหตุของ ปัญหาที่เป็นไปไม่ได้ถ้าในตาราง 7.5 พื้นที่ไม่เล็กเพียงพอสำหรับการแสวงหาค่าใช้จ่ายและ ไม่เท่ากันในภาษี

5. กรณีที่พื้นที่ A1 เลือกเก็บภาษีรายได้และพื้นที่ A2 เลือกเก็บภาษีทรัพย์สิน ผลจะ คล้ายกรณีที่ 4

6. กรณีที่พื้นที่ A1 ภาษีการขายทั่วไป พื้นที่ A2 เลือกภาษีทรัพย์สิน ผลจะเหมือน กรณีที่ 4

ทางเลือกเหมาะสมที่สุดในตาราง 7.5 รัฐบาลท้องถิ่นในพื้นที่ A1 อาจจะเลือกภาษี รายได้และรัฐบาลท้องถิ่นในพื้นที่ A2 เลือกภาษีทรัพย์สินหรือ ตัวอย่าง 7.6 รัฐบาลท้องถิ่นใน พื้นที่ A1 อาจเลือกภาษีการขายทั่วไปและรัฐบาลท้องถิ่นในพื้นที่ A2 เลือกภาษีทรัพย์สิน จะเหมือนกันมากกับตัวอย่าง 7.4 โดยทั่วไปจะมีความไม่เท่าเทียมกันในแนวนอนและการ กระตุ้นการอพยพสาเหตุการใช้ทรัพยากรและการสร้างบ้านให้เหมือนกัน

ตาราง 7.5 กรณีพื้นที่ A1 เก็บภาษี 8 %และ A2 เก็บภาษีร้อยละ 11.5

พื้นที่ A1			พื้นที่ A2		
ประชาชน	รายได้	ภาษี รัฐูปการ	ประชาชน	รายได้	ภาษีรายได้
a1	1000	80	a2	1400	160
b1	1000	80	b2	1400	160
a4	4000	320	a3	2100	240
b4	4000	320	b2	2100	240
800			800		

สรุปได้ว่าสามารถประยุกต์วิธีนี้ในการพิจารณากับภาษีอื่น สำหรับกรณีตัวอย่างถ้าพื้นที่ A1 ถูกแนะนำภาษีรายได้ธุรกิจมาใช้ ขณะที่ A2 ไม่มี ผลอาจเป็นเหมือนว่าสนับสนุนให้ทุนย้ายจาก A1 ไป A2 และบางที่อาจ (ในการขาดของภาษีอื่นๆ)สนับสนุนให้แรงงานอพยพเข้ามาใน A1 เป็นไปได้ถ้าค่าแรงต่ำ การย้ายจะบริโภคทรัพยากร ที่สำคัญผลผลิตเพิ่มหน่วยสุดท้ายของแรงงาน (Marginal product of Labour) ใน A จะลดลง สัมพันธ์กับ A2 และผลผลิตเพิ่มหน่วยสุดท้ายของทุน (Marginal product ofCapital) จะเพิ่มขึ้น ความหมายที่แตกต่างคือ ผลผลิตจะลดลง สำหรับมันจะเป็นไปได้ที่จะเพิ่มผลผลิตง่ายโดยการย้ายแรงงานกลับไป A2 และทุนกลับไป A1 อีกครั้ง ถ้า A1 ใช้ภาษีสรรพสามิตบนรายได้ที่ได้รับในพื้นที่ A1 ขณะที่พื้นที่ A2 ไม่ใช่ ดังนั้นคนงานทั้งหมดใน A1 อาจจะมีแรงกระตุ้นให้โยกย้ายไปหางานทำในพื้นที่ A2 แม้ว่ามันอาจจะได้รับค่าจ้างต่ำและถ้าประชาชนทำงานในที่ใหม่ซึ่งผลผลิตเพิ่มหน่วยสุดท้าย (Marginal product) ต่ำ ดังนั้นผลผลิตจะลดลง

จากการศึกษาของ Lane (1974) ได้ศึกษารูปแบบที่สอดคล้องกันต่างๆของโครงสร้างภาษีจากที่ตัวอย่างข้างบน พบว่าค่าแก้ตัวของรัฐบาลที่จะเก็บภาษีชนิดเดียวกันในอัตราภาษีที่เท่ากันมีความเหมือนกัน ขณะเดียวกันก็ยอมรับความแตกต่างโครงสร้างภาษีระหว่างรัฐบาล

ท้องถิ่น ข้อแย้งนี้ยอมรับว่าการผสมของภาษีที่ถูกเลือกโดยรัฐบาลท้องถิ่นแต่ละแห่งซึ่งแตกต่างกันไปในแต่ละรัฐบาล เช่น ภาษีรายได้ รัฐบาลท้องถิ่นจะไม่เก็บ อย่างไรก็ตามการเลือกไม่เก็บภาษีจะสัมพันธ์กับภาษีอื่นๆมากเท่าไร การกำหนดภาษีอัตราบวก ในสถานการณ์นี้ผู้มีสิทธิเลือกตั้งจะสามารถเปรียบเทียบต้นทุนเพิ่มหน่วยสุดท้ายของค่าใช้จ่ายพิเศษโดยแต่ละรัฐบาลท้องถิ่นเพราะรัฐบาลท้องถิ่นชอบแก้ไขอัตราของภาษีปกติในแต่ละช่วงเวลา ซึ่งจะช่วยให้ผู้มีสิทธิเลือกรูปแบบความรู้ในความพึงพอใจของเขาระหว่างค่าใช้จ่ายระหว่างรัฐบาล

7.4.2 ภาษีและขนาดของผลได้

ในเงื่อนไขสำหรับการเลือกชนิดภาษีที่เหมาะสมสำหรับรัฐบาลท้องถิ่นนั้นจะพิจารณาจากปัญหาผลได้จะเป็นประเด็นหลัก (King, 1984, pp.209-210) ภาษีที่ยุติธรรมและมีอุดหนุนแบบปันส่วนรายได้จะถูกยอมรับซึ่งบางส่วนในการอุดหนุนในค่าใช้จ่ายปัจจุบันไม่ได้ถูกรวมโดยค่าบำรุงหรือเงินอุดหนุนอื่นๆ และอาจถูกยอมรับการครอบคลุมค่าใช้จ่ายบางส่วน ดังนั้นหลายประเทศมีเป้าหมายของผลได้สำหรับภาษีที่เป็นภาษีปันส่วนและเงินอุดหนุนแบบรายปันส่วนมากกว่า 10%ของผลผลิตมวลรวมของท้องถิ่นและในบางส่วนมันเกิน 20 % ถ้าภาษีถูกคลุมสัดส่วนที่มีนัยสำคัญกับทั้งหมด ดังนั้นรัฐบาลท้องถิ่นจะรวมหนึ่งภาษีหรือมากกว่าซึ่งผลได้มีศักยภาพสูงในความสัมพันธ์กับผลผลิตมวลรวมในประเทศ ในทางปฏิบัติเป็นเรื่องเกี่ยวข้องกับภาษีปกติรวม ภาษีรายได้บุคคลธรรมดา (จ่ายให้รัฐบาลท้องถิ่นที่อาศัยอยู่) ภาษีรัฐูปการ ภาษีบริษัท จากกำไรที่ไม่ใช่ธุรกิจของบริษัท ภาษีมูลค่าเพิ่ม ภาษีทรัพย์สินบนที่ดิน ตึกและภาษีค้าปลีก ภาษีการขายบางอย่างในรูปแบบเฉพาะที่ความต้องการไม่มีความยืดหยุ่นเพียงพอและผลได้สูง เช่น ภาษีน้ำมันเชื้อเพลิง ภาษีสุราและภาษียาสูบ นอกจากนี้ยังมีภาษีบนทรัพยากรธรรมชาติ ฯลฯ

ในที่นี้จะกล่าวถึงผลบนมูลค่าการขายของที่แยกมาจากทรัพยากร ภาษีอื่นๆซึ่งอาจจะให้ผลได้สูง คือ ภาษีรัฐูปการ รัฐบาลท้องถิ่นในอังกฤษได้แนะนำว่า ภาษีรัฐูปการ ในคนวัยกลางคนจะเป็นภาษีของรัฐบาลท้องถิ่นที่เหมาะสม แม้ว่าถ้าการเก็บในอัตราที่จำนวนที่น้อย

30 ปอนด์ต่อปีในปี 1981 จากรายงานของ HMSO (1981) พบว่าให้ผลได้เกิน 10%ของผลิตภัณฑ์ประชาชาติ

7.5 การจัดสรรภาษีให้รัฐบาลระดับต่างๆ

Maynard และ King (Maynard, A.K. and King, D.N, 1972) ได้ชี้ให้เห็นว่ารัฐบาลท้องถิ่นจะได้ผลได้ที่แท้จริงจากผู้จ่ายภาษีแต่ละคนไม่ว่าภาษีนั้นมีฐานบนรายได้หรือค่าใช้จ่ายของผู้เสียภาษีหรือทั้งสองอย่างเป็นไปได้ว่าภาษีทรัพย์สินและค่าใช้จ่ายจะแสดงชัดเจนภายใต้เงื่อนไขนี้ เพราะภาษีจะแสดงความสามารถทั่วไปที่จะจ่ายให้รัฐบาลท้องถิ่นที่ทรัพย์สินตั้งอยู่หรือในที่ซึ่งเกิดมีสัญญาขายของราชการขายขึ้นในท้องถิ่นนั้น สำหรับภาษีรายได้ส่วนบุคคลและภาษีรัฐูปการจะมีความยุ่งยาก เพราะว่า ระบบการจ่ายภาษีเดิมในท้องถิ่นที่อาศัยอยู่ หากบังเอิญผู้จ่ายภาษีมีที่อยู่สองแห่งหรือมากกว่า อย่างไรก็ตามกฎการแบ่งปันสามารถแบ่งแยกความคลุมเครือนี้ได้ ในทำนองเดียวกันปัญหาในกรณีประชาชนทำงานมากกว่า 1 พื้นที่ กฎการแบ่งปันจะถูกต้องการ ภาษีที่ซึ่งแบ่งปันกันยากคือ ภาษียาสูบได้บริษัท ในบางประเทศบริษัทที่มีธุรกิจมากมายในท้องถิ่นต่างๆและถ้ารัฐบาลท้องถิ่นกำหนดจัดเก็บภาษีจากกำไรคังนั้นจะเกิดปัญหาของการจัดสรรกำไรระหว่างพื้นที่ Maxwell และ Aronson (Maxwell, J.A. and Aronson, J.R. 1977) กล่าวว่าอาจจะเป็นปัญหาร้ายแรงที่เกิดบ่อยในรัฐบาลท้องถิ่นที่มีขนาดเล็ก สำหรับความคิดนี้ภาษีจะไม่ถูกพิจารณาว่าเป็นสิ่งที่คืออย่างเดียวในการใช้ของรัฐบาลท้องถิ่นแม้ว่ารัฐบาลท้องถิ่นมีวัตถุประสงค์อื่นในภาษี

7.6 ความยืดหยุ่นของผลได้ภาษี

ภาษีที่มีแนวโน้มผลได้เพิ่มเร็วอย่างน้อยเท่ากับต้นทุนและรายได้จะไม่มีความต้องการเปลี่ยนในอัตราภาษี (King, 1984, pp.212-215) แนะนำว่าผลได้จะรักษาที่ด้วยเงินเพื่อ จนกระทั่งอัตราภาษีคงที่จะผลิตอย่างน้อยผลได้คงที่ ในเวลาอื่นๆและบางทีปกติมากกว่า มันกล่าวเหมือนอ้างถึงภาษีซึ่งแนวโน้มผลได้เพิ่มขึ้นอย่างน้อยเร็วเท่ากับรายได้ที่จับจ่ายใช้สอยได้โดยไม่มีความต้องการเปลี่ยนแปลงในอัตราภาษี ซึ่งแนะนำว่าผลได้จะเติบโต

อัตราดอกเบี้ยในเส้นทางด้วยการเพิ่มขึ้นที่แท้จริงในรายได้และเงินเฟ้อ เพราะฉะนั้นเหมาะสมที่พิจารณาความยืดหยุ่นของผลได้ของภาษีอย่างไรเมื่ออยู่ในเวลาเงินเฟ้อและในเวลาที่เป็นเศรษฐกิจเจริญเติบโต พิจารณาผลได้ตอบสนองกับการเปลี่ยนแปลงราคาอย่างไร อันดับแรก ความยืดหยุ่นในช่วงเวลาของเงินเฟ้อเมื่อรายได้ไม่เพิ่มและสมมุติว่าเงินเฟ้อ (ความยืดหยุ่นวัดในรูป% ของการเปลี่ยนแปลงรายได้หารด้วย% การเปลี่ยนแปลงของราคา บนข้อสมมุติว่าอัตราภาษีคงที่) ถ้าโครงสร้างของอัตราภาษีรายได้คือก้าวหน้าและพวกภาษี (ในรูปตัวเงิน) และอัตราให้คงที่ดังนั้นผลได้ที่แท้จริงจากภาษีรายได้บุคคลจะเพิ่มขึ้นเหมือนรายได้ที่ได้รับจากการเติบโตของรายได้ในรูปตัวเงินถูกคิดในวัตถุประสงค์ในอัตราภาษีที่สูงฉะนั้นภาษีรายได้จะมีความยืดหยุ่นต่อเงินเฟ้อสูง ด้วยภาษีรัฐูปการ ภาษีบริษัท และภาษีตามสภาพ(มูลค่าเพิ่มหรือภาษีการขายทั่วไป)อัตราภาษีที่คงที่จะหมายความว่าผลได้ที่เป็นตัวเงินจากภาษีจะเพิ่มขึ้นผ่านในรูปราคาและผลได้ที่แท้จริงยังคงที่ เช่นภาษีมีความยืดหยุ่นเงินเฟ้อเท่ากับ 1 ด้วย ภาษีรัฐูปการหรือภาษีลักษณะเฉพาะบนค่าใช้จ่าย (เช่น การเก็บปกติของภาษีน้ำมันเชื้อเพลิง สุราและยาสูบ)หรือภาษีทรัพย์สิน(ถ้าฐานภาษีไม่มีการตีราคาใหม่) อัตราภาษีคงที่หมายถึงผลได้ในรูปตัวเงินจะคงที่และผลได้ที่แท้จริงจะลดลง เช่นภาษีที่มีไม่มีความยืดหยุ่นของเงินเฟ้อ จะถือว่าผลได้ตอบสนองเปรียบกับรายได้ที่แท้จริงที่เปลี่ยนแปลงอย่างไร พิจารณาว่าภาษีที่เก็บในช่วงเวลาที่ที่รายได้ที่แท้จริงเพิ่มขึ้นและราคาคงที่ (จนกระทั่งรายได้ตัวเงินเพิ่มขึ้นในอัตราที่เท่ากับรายได้ที่แท้จริง) และสมมุติว่าความยืดหยุ่นถูกวัดในรูปร้อยละของการเปลี่ยนแปลงของรายได้ภาษีหารด้วยร้อยละของการเปลี่ยนแปลงในรายได้ที่แท้จริง (บนข้อสมมุติว่าอัตราภาษีคงที่) อีกครั้งหนึ่ง รายได้ของผู้เสียภาษีจะย้ายจากพวกภาษีที่สูงและดังนั้นเขาจะจ่ายในสัดส่วนที่มากของการเพิ่มขึ้นของรายได้ที่แท้จริงในภาษี ดังนั้นผลได้ภาษีเพิ่มขึ้นเร็วกว่ารายได้ที่แท้จริงและภาษีรายได้บุคคลดูเหมือนว่ามีความยืดหยุ่นสูง ด้วย ภาษี รัฐูปการ ภาษีบริษัท ภาษีมูลค่าเพิ่มและภาษีการขายทั่วไป อัตราคงที่จะมีผลในผลได้ที่เพิ่มขึ้นในรูปของการเจริญเติบโตของรายได้ ภาษีจะมีความยืดหยุ่นเท่ากับ 1 ผลเหมือนจะรวมภาษีน้ำมันเชื้อเพลิง สุราและยาสูบถ้าความยืดหยุ่นของรายได้ที่เปิดเผยของอุปสงค์เท่ากับ 1 จนกระทั่งระดับค่าใช้จ่ายที่แท้จริงเพิ่มในรูปรายได้ที่แท้จริง อย่างไรก็ตามค่าใช้จ่ายในรายการนั้นอาจเปลี่ยนแปลงไปตามสัดส่วนของรายได้เมื่อเวลาผ่านไปและมันแย้งว่าภาษีซึ่งผลได้ ณ อัตราคงที่อาจเป็นความผิดพลาดที่จะเก็บ โดยรัฐบาลกลางเหมือนว่ามันเพิ่มขึ้นใน

ภาษีอื่นๆ ซึ่งช่วยลดผลกระทบต่างๆบนภาษีทั้งหมดที่ได้รับ ความยืดหยุ่นของผลได้สำหรับ ภาษีการขายทรัพย์สินจะเพิ่มขึ้น โดยตรงกับความยืดหยุ่นรายได้ของอุปสงค์สำหรับผล ผลิตซึ่งใช้มันเหมือนเป็นวัตถุดิบและส่วนกลับบนที่เป็นอยู่ซึ่งมันถูกใช้อย่างมีประสิทธิภาพ ผลได้จากภาษีทรัพย์สินจะเพิ่มขึ้นในรูปของการเพิ่มขึ้นทรัพย์สินที่มีอยู่ในขณะนั้น ซึ่งทรัพย์สิน ที่มีอยู่ในขณะนั้นจะมีเพิ่มขึ้นอย่างน้อยเร็วเท่ากับรายได้ที่แท้จริงสำหรับภาษีที่มีความ ยืดหยุ่นเท่ากับ 1 ในทางปฏิบัติอัตราเพิ่มของทรัพย์สินที่มีอยู่ในขณะนั้นไม่น่าจะเป็นความ แดกต่างที่เกินควรจากอัตราความเจริญเติบโตของรายได้ที่แท้จริงจนกระทั่งความน่าจะเป็น ของภาษีทรัพย์สินมีความยืดหยุ่นเท่ากับ 1 อย่างน้อยในระยะยาว ข้อแย้งที่ว่ารายรับของภาษี รัฐบาลจะไม่เพิ่มโดยไม่เปลี่ยนแปลงในอัตราภาษีและดังนั้นภาษีนี้อันนี้ไม่ยืดหยุ่น

การศึกษาในประเทศ ออสเตรเลีย แคนาดา อังกฤษ อเมริกา และ เยอรมัน ในช่วงปี 1965-71 (COEC, 1977) ซึ่งศึกษาความสัมพันธ์ในผลได้ภาษีกับรายได้บุคคลในรัฐต่างๆหรือ ภาคต่างๆกัน ความยืดหยุ่นของภาษียาไรได้ส่วนบุคคลอยู่ในช่วง 1.44 (ในออสเตรเลีย) -1.96 (ในเยอรมัน) และในภาษียาไรได้ของนิติบุคคล ซึ่งอยู่ในช่วง 0.086 (ในอังกฤษ), -1.5 ใน อเมริกาทำนองเดียวกันความยืดหยุ่นของภาษีการขายทั่วไป (ภาษีตามราคาขายเหว่นใน อเมริกา) จะอยู่ในช่วง 0.58 (ในเยอรมัน), -0.94 (ในออสเตรเลีย) และทั่วไปสูงกว่าภาษี สรรพสามติเฉพาะและภาษีนำเข้า ซึ่งอยู่ในช่วง 0.36 (ในอเมริกา), 0.58 (ในเยอรมัน) ปรากฏว่าภาษียาไรได้บุคคลธรรมดาที่ก้าวหน้ามีความยืดหยุ่นทั้งสองมาก (รายได้ภาษีก่อราย ได้ กับรายได้ภาษีก่อราคา) ในเวลาเงินเพื่อ ภาษีเฉพาะบนค่าใช้จ่าย ภาษีทรัพย์สิน และ ภาษี รัฐบาล จะขาดความยืดหยุ่น ซึ่งที่ภาษีอื่นๆจะมีความยืดหยุ่นมากกว่า ภาษีทั้งหมดคนนอก จากภาษี รัฐบาลมีความยืดหยุ่นในช่วงเวลาที่รายได้ที่แท้จริงเพิ่มขึ้น ยกเว้นสำหรับภาษี ใดๆที่เกี่ยวกับรายการที่ความยืดหยุ่นของรายได้ของอุปสงค์น้อยกว่า 1 ผลชี้ว่าถ้าความยิด หุ่นทั้งสองอย่างถูกเรียกหรือคั้งนั้นภาษียาไรได้ที่ก้าวหน้าจะดีที่สุดและชอบรับภาษีเงินได้นิติ บุคคล ภาษีรัฐบาล ภาษีขายทั่วไปและภาษีมูลค่าเพิ่มด้วย ระหว่างภาษีตามราคาบนราย การสำหรับความยืดหยุ่นรายได้ของอุปสงค์มากกว่าหรือเท่ากับ 1

อย่างไรก็ตามมีการถกเถียงกันบ่อยในความเกี่ยวพันกับความยืดหยุ่นของภาษีต่างๆและลักษณะพิเศษของรัฐบาลท้องถิ่น การถกเถียงการขาดความยืดหยุ่นหรือลดแล้วเพิ่มขึ้นสูงของภาษีทรัพย์สินที่มีต่อราคา คุณประโยชน์ที่แท้จริงหรือมีค่านั้นของความยืดหยุ่นไม่ค่อยจะค่อยถูกหา สำหรับความยืดหยุ่นของภาษีจะถูกขอบเพราะมันจะขึ้นภาษีอัตโนมัติในช่วงเวลาเงินเพื่อหรือในช่วงรายได้ที่แท้จริงเจริญเติบโต

ปกติความคิดหลักที่ให้ผู้เลือกตั้งจะยินดีที่จะยอมรับผลได้ที่เพิ่มขึ้นเมื่ออัตราภาษีไม่เปลี่ยนแปลง และแนะนำว่าผู้เลือกตั้งจะทนทุกข์จากภาพลวงตาทางการคลัง สำหรับอะไรคือผลที่แท้จริงไม่ว่าผลได้จะเพิ่มหรือไม่ หรือจะเพิ่มขึ้นเท่าไรอย่างไร ภาพนั้นอาจเพิ่มขึ้นเพราะผู้เลือกตั้งคิดเพิ่มในอัตราภาษีของการไม่ลดภาษีในเวลาเงินเพื่อเพิ่มมูลค่าที่ใช้จ่ายจริงเมื่อไม่เป็นเช่นนั้น อาจเป็นกรณีต่อต้านภาษีซึ่งนำไปสู่การวาดภาพที่ไม่ถูกต้องของผู้เลือกตั้งแต่มันไม่พอเพียงที่จะปรับนโยบายบนพื้นฐานของความสมเหตุสมผลของคน นอกจากนี้มันเป็นแหล่งของภาพซึ่งนำไปสู่ผู้บริหารท้องถิ่นในอังกฤษตรงข้ามกับภาษีทรัพย์สินอยู่บนพื้นฐานการขาดความนิยม ปรากฏว่าเขาารู้สึกว่าการขาดของการนิยมในจิตใจของสาธารณะและเหตุผลที่สรุปว่าเขาคาดคิดเกี่ยวกับภาระภาษี (HMSO, 1981) อย่างไรก็ตามภาพลวงตาอาจจะเพิ่มสำหรับความคิดเห็นอื่นๆ เช่น ผู้เลือกตั้งกลัวมากในการเพิ่มขึ้นของภาษีเมื่ออัตราภาษีเพิ่มขึ้น ในกรณีนี้มันโต้แย้งว่าภาพลวงตาที่เห็นอยู่เป็นส่วนประกอบกรณีตรงข้ามกับภาษีลอยตัว สำหรับในระบอบประชาธิปไตยจะชัดเจนในกรณีสำหรับการประกันซึ่งผู้เลือกตั้งจะกลัวการเปลี่ยนแปลงผลได้ภาษี

ข้อโต้แย้งที่ตรงข้ามกับอุปสรรคของภาษีลอยตัวจากความจริงซึ่งต้นทุนข่าวสารของผู้เลือกตั้งที่ได้มาเกี่ยวกับผลได้ที่เขาจะได้รับสูงกว่าต้นทุนของข่าวสารที่ได้เกี่ยวกับผลได้ภาษีไม่ลอยตัว ต้นทุนที่แตกต่างกันเพิ่มขึ้นเพราะการรวมตัวสาธารณะด้วยการเปลี่ยนแปลงอัตราภาษีทำข่าวสารที่หาได้อย่างเต็มที่ในกรณีต่อมา ข้อแย้งว่าผู้เลือกตั้งอาจเพิ่มขึ้นตรงข้ามในผลได้ทั้งหมดแต่อาจจะเพิ่มขึ้นตรงข้ามในทางปฏิบัติแต่เพียงอัตราภาษีเพราะว่าเขามีข่าวสารที่ดี แน่นอนผู้เลือกตั้งสามารถได้มาเกี่ยวกับข่าวสารภาษีลอยตัวแต่จะเชื่อต้นทุนของการทำจะไม่เป็นสัดส่วนของผลได้ซึ่งจะได้รับ ข้อแย้งแนะนำว่าผู้เลือกจะไม่ทำยุ่งเกี่ยวกับผลได้

ของภาษีลอยตัวแต่กระนั้นความพอใจในผลได้ที่เพิ่มขึ้นมีน้อยกว่าที่เขามีในรูปความคิดที่อ้างว่ากรณีภาษีลอยตัวที่ผลได้ตามที่ผู้เลือกตั้งคิดใกล้เคียงมาก

การพิจารณาข้อแนะนำว่าอาจเป็นบางความคิดสำหรับความพอใจภาษีซึ่งขาดการลอยตัว แน่แน่นอนไม่ทุกคนจะชอบภาษีนี้ ตัวอย่างเช่น ธุรกิจอาจชอบภาษีที่บิดหมุนเมื่ออัตราภาษีเปลี่ยนไม่บ่อย และรัฐบาลกลางอาจชอบด้วยบนพื้นฐานซึ่งเขามีความช่วยเหลือตรงข้ามกับวัฏจักรการขึ้นลงในเศรษฐกิจ ราชการหรือนักการเมืองไม่สบายใจที่ขนาดงบประมาณสูงสุดเขาเพียงแต่ชอบภาษีลอยตัว Oate (1972) ศึกษาข้อมูลในอเมริการะหว่างปี 1960 และ 1970 พบว่าค่าใช้จ่ายโดยรัฐบาลมลรัฐเติบโตเร็วกว่าในรัฐที่มีภาษีรายได้บุคคลมากกว่ารัฐที่ไม่มี ผลการศึกษาไม่สามารถแสดงการเติบโตนั้นเพราะการครอบครองของแหล่งความยืดหยุ่นของรายได้กระตุ้นค่าใช้จ่ายสูงหรือเพราะรัฐบาลมลรัฐกังวลสำหรับค่าใช้จ่ายที่สูงตรงข้ามกันสำหรับแหล่งที่มีความยืดหยุ่นที่สูงของรายได้

7.7 การบริหารและต้นทุนการปฏิบัติตามกฎหมาย

ผลของภาษีทั้งหมดลดอำนาจซื้อจากผู้จ่ายภาษีและทำให้เขาดีขึ้นโดยผลได้ที่เกิดจากการใช้จ่ายเงินภาษีของรัฐบาล (King, 1984, pp.215-16) ในความคิดนี้ภาระภาษีที่เพิ่มขึ้นรวมจะไม่ขึ้นกับประเภทภาษีที่ใช้ แม้ว่าภาระกระจายของภาระภาษีจะขึ้นกับทางเลือกของประเภทภาษี อย่างไรก็ตามการเพิ่มขึ้นภาษีจะกำหนดภาระภาษีอื่นๆและทุกอย่างคงที่ ในกรณีจะชัดเจนสำหรับการใช้ภาษีซึ่งต่ำสุดในภาระภาษีอื่นๆ ภาระภาษีอื่นบ่อยครั้งที่ถูกแบ่งเป็นสองกลุ่ม ในทางหนึ่งเป็นแหล่งต้นทุนที่ก่อเกิดโดยผู้เก็บและผู้จ่ายภาษี และอีกทางหนึ่งจะมีต้นทุนก่อนนี้น้อย คูเหมือนภาระส่วนเกิน (Excess burdens) ซึ่งเพิ่มนอกจากแนวโน้มใดๆของภาษีที่บิดเบือนพฤติกรรมของผู้จ่ายภาษีทั้งสองแบบ ต้นทุนจะเป็นการตรวจสอบ

แหล่งต้นทุนที่ก่อเกิดโดยผู้เก็บภาษีคือค่าบริหารการจัดเก็บ จะรวมต้นทุนการตรวจสอบและเจ้าหน้าที่และต้นทุนตามกฎหมายของการจัดเก็บ ต้นทุนที่เกิดจากผู้จ่ายจะอยู่ในรูปต้นทุนการปฏิบัติ (Compliance Cost) และจะรวมถึงเวลาที่เสียไปในการเสียภาษีและการศึกษา สามารถกล่าวได้ว่าต้นทุนเหล่านี้ขึ้นอยู่กับลักษณะของภาษี เช่นผลการศึกษาของ

Maxwell และ Aronson (Maxwell, J.A. and Aronson, J.R. 1977.) พบว่าในมลรัฐในอเมริกาใช้จ่ายประมาณ 1.5-2 % ของภาษีขายในการบริหารและเป็นสัดส่วนที่น้อยมากของรายรับของภาษียาสูบ ในอังกฤษปี 1975-76 (HMSO, 1976) ต้นทุนจัดเก็บภาษีทรัพย์สินประมาณ 2.5 % ของรายรับ แม้ว่าไม่มีการปฏิวัติในปีนั้นจนกระทั่งต้นทุนต่ำกว่าที่เคยแนะนำโดย Layfield Committee ซึ่งภาษียาสูบที่ท้องถิ่นสามารถบริหารโดยมีต้นทุนครึ่งหนึ่งของภาษีทรัพย์สิน เป็นการชี้แนะว่าความแตกต่างระหว่างแบบภาษีอาจจะไม่รุนแรง ในรูปสมบรูณ์ตราที่ต้นทุนการบริหารถูกเกี่ยวข้องกับ ในความจริงต้นทุนของการจัดเก็บภาษีในพื้นที่ใด ๆ น่าจะขึ้นกับรายได้และการเพิ่มขึ้นของรายได้ ข้อเสนอหนึ่งที่ได้อีกคือต้นทุนจะน้อยลงถ้าเก็บภาษีที่ให้รายได้มาก แทนการเก็บภาษีหลายอย่างที่ทำให้ผลได้น้อย และจะเป็นไปได้ที่จะลดต้นทุนลงเมื่อมีวัตถุประสงค์ขนาดประหยัดในการจัดเก็บในพื้นที่ใหญ่ โดยการรวมอำนาจการจัดเก็บให้รัฐบาลกลาง แต่อาจมีการหลบหลีกภาษีมากกว่าท้องถิ่นเก็บเอง

ต้นทุนการปฏิบัติอาจสูงสุดในภาษีมูลค่าเพิ่ม แม้ว่าต้นทุนเหล่านั้นอาจมีเพียงความสัมพันธ์สูงกับภาษียาสูบ มันแนะนำว่าต้นทุนการปฏิบัติของต้นทุนภาษีมูลค่าเพิ่มในอังกฤษมากกว่า 9 % ของผลได้และต้นทุนปฏิบัติของภาษียาสูบที่ท้องถิ่นอาจเท่ากับต้นทุนบริหาร (Sandford, C.T., Gogwin, M.R., Hardwick, P.J.W. and Butterworth, M.I. 1981) แม้ว่าโดยทั่วไปต้นทุนบริหารและต้นทุนการปฏิบัติจะใหญ่พอแยกประโยชน์ที่เกี่ยวข้องอาจจะระหว่างภาษี 10 ชนิดที่รัฐบาลท้องถิ่นใช้

7.8 ภาระส่วนเกินของการเก็บรัฐบาลท้องถิ่นที่มีอัตราภาษีเดียว

ภาระส่วนเกินในภาษีที่แตกต่างกันจะถูกอธิบายใน Musgrave (Musgrave, R.A. and Musgrave, P.B. 1976) แม้ว่าการวิเคราะห์อย่างธรรมดาขึ้นกับข้อสมมุติที่ว่า ภาษีถูกจัดเก็บในอัตราเดียวกำหนดโดยรัฐบาลกลางจะเป็นประโยชน์ในการสรุปผลมาตรฐาน แม้ว่าเขาประยุกต์เท่ากันในภาษีท้องถิ่นถ้าเพียงผู้มีอำนาจเก็บภาษีที่เท่ากันในอัตราเดียวกัน ความเป็นไปได้ของอัตราที่แตกต่างกันในพื้นที่แตกต่างกันจะถูกพิจารณาให้เข้าใจถ้าผลในการบิดเบือนหรือภาระส่วนเกิน การถกเถียงกันจะสะท้อนเรื่อง โดยการอธิบายความคิดสำหรับการบิดเบือนมากกว่าความพยายามแก้ไข อาจจะเป็นเรื่องแปลกถ้าเป้าหมายของการบิดเบือนต่ำ

สุดเหมาะสมทั้งหมด กำหนดการบิดเบือนอื่นๆในระบบเศรษฐกิจ แต่ถูกแย้งโดย Brennan and McGuire (1975) ว่าเป็นกลางคือเป้าหมายที่เหมาะสมที่สุดถ้าขนาดรวมและทิศทาง การบิดเบือนไม่ทราบ

วัตถุประสงค์ของการถกเถียงเพื่อความเข้าใจถ้าภาษีที่เป็นหลักใดๆก็ตามจะถูก พิจารณาราวว่าเป็นไปได้สำหรับใช้โดยรัฐบาลท้องถิ่นจะเป็นการกล่าวถึงด้วยความชอบ พิเศษหรือไม่ชอบในเนื้อหา นี้ บางทีมันอาจเป็นประโยชน์สำหรับสาเหตุของความสมบูรณ์ ของแบบภาระส่วนเกินทั้งสองแบบซึ่งสามารถเกิดจากการเก็บภาษีของรัฐบาลท้องถิ่น อย่างไรก็ตามภาษีถูกใช้บิดเบือนเข้าด้วยกันส่วนใหญ่ มีการหลบหลีกภาษี มีการพิจารณาในรายละเอียด ณ ที่อื่น (King, 1984, pp. 217)

1.เป็นไปได้ว่าปัญหาจะเกิดขึ้นถ้าพื้นที่ต่างๆกันใช้ภาษีต่างกันหรือใช้ภาษีเหมือนกัน แต่อัตราภาษีต่างกัน เรื่องนี้ได้พูดแล้วในตอนแรกของบทนี้ และมันดูเหมือนว่าระดับของ ส่วนเกินภาระภาษี (ผลกระทบ ระดับการบิดเบือนในการกระจายทางภูมิศาสตร์ของ ประชากร แรงงาน การค้าและทุน) จะขึ้นกับรูปแบบภาษีที่แตกต่างกันและการย้ายในรายการ ดูเหมือนว่าปัญหาอาจจะลดลงมากถ้าพื้นที่ที่แตกต่างกันเลือกภาษีและอัตราภาษีที่สอดคล้องกัน

2.ปัญหาสามารถเกิดขึ้นแม้ว่าแต่ละผู้บริหารใช้ภาษีเหมือนกันถ้าฐานภาษีต่อหัว เปลี่ยนแปลงไปตามพื้นที่แต่ละแห่ง เช่นในกรณีที่แนวโน้มว่าอัตราภาษีจะต่ำหรือระดับการ บริการจะสูงในพื้นที่ที่ฐานภาษีต่อหัวสูง จะเร่งให้มีการอพยพเข้าในพื้นที่นี้และการอพยพจะ บริโภคทรัพยากรและมีผลตรงข้ามกับผลผลิต ทางหนึ่งคือถ้าไม่ทั้งหมด การย้ายส่วนเกิน ภาระภาษีจะนำไปสู่จำนวนภาษีที่เท่ากัน

ส่วนเกินภาระภาษีสามารถเกิดขึ้นเมื่อพื้นที่ต่างกันมีภาษีสอดคล้องกันและแม้ว่าจะมี จำนวนภาษีที่เท่ากัน ตอนแรกมันจะเป็นการสมมุติว่าแต่ละพื้นที่กำหนดอัตราภาษีเหมือนกัน ในกรณีภาระภาษีเกิดจากภาษีพิเศษจะเป็นเหมือนราวกับว่าภาษีถูกเก็บโดยส่วนกลาง แต่ละ

ภาษีหลักภายใต้การพิจารณาถูกคำนึงถึงและการบิดเบือนของมันการพิจารณา (King, 1984, pp. 217-219)

ภาษีเงินได้บุคคล ส่วนของภาษีเกี่ยวข้องกับรายได้ที่ได้รับจะมีแนวโน้มบิดเบือนทางเลือกระหว่างรายได้กับการพักผ่อนนอกจากว่าอุปทานของแรงงานที่เกิดขึ้นไม่ยืดหยุ่นอย่างสมบูรณ์ ถ้าอุปทานไม่ใช้ความไม่ยืดหยุ่นสมบูรณ์แล้วภาษีจะกระตุ้นให้พักผ่อนน้อยหรือมากขึ้นกับลักษณะเส้นอุปทานว่าโค้งกลับหรือไม่ ส่วนของภาษีที่เกี่ยวข้องกับรายได้ที่ไม่ได้รับจะมีผลให้ลดลงในอัตราดอกเบี้ยสุทธิและจะบิดเบือนทางเลือกระหว่างการบริโภคปัจจุบันและอนาคตนอกจากว่าอุปทานของการออมมีค่าความยืดหยุ่นของดอกเบี้ยไม่ยืดหยุ่นอย่างสมบูรณ์ ภาษียาไรได้อาจเป็นเพียงเหตุผลที่ครัวเรือนพยายามเพิ่มรายได้ของเขาจากทรัพยากรซึ่งคือจากที่ไม่ใช่ภาษีหรือจากภาษี ณ อัตราที่ได้รับสิทธิคั้งนั้นผู้บริโภคอาจจะซื้อบ้านใหญ่ถ้าไม่มีการเปลี่ยนแปลงรายได้จากที่อาศัยอยู่โดยภาษีและเขาอาจจะหาทางเปลี่ยนการออมจากหลักทรัพย์ที่มีรายได้สูงไปยังการลงทุนที่คาดว่าจะมีผลตอบแทนสูง ผลทั้งหมดคั้งขึ้นกับ Marginal rate ของภาษีที่จ่ายของครัวเรือนเพราะผลก่อนที่เขาจะตัดสินใจในขั้นสุดท้าย

สำหรับภาษีบริษัทมีการกระตุ้นให้บิดเบือน 2 ข้อคือ

1. ทุนในอนาคตถูกนำไปนอกภาคธุรกิจบริษัทและจะมีผลต่อราคา
2. แนวโน้มของอัตราผลตอบแทนทุนในอุตสาหกรรมลดลงโดยหันไปลงทุนในทรัพย์สินอื่นๆ เช่นการลงทุนต่างประเทศและเป็นเหตุผลที่ทำให้ราคาบ้านในอนาคตสูงขึ้น

ภาษีรัฐอุปการ จะเกิดการภาษีส่วนเกินเหมือนภาษียาไรได้ที่ได้รับของบุคคลโดยบิดเบือนทางเลือกรายได้กับการพักผ่อนถ้าอุปทานแรงงานไม่เป็นเส้นที่ไม่มีความยืดหยุ่นอย่างสมบูรณ์ จากการสังเกตเห็นว่านี่ถูกจ่ายภาษีอาจจ่ายโดยนายจ้าง ซึ่งให้ภาระเห็นว่าจะตกกับคนงานทั้งหมดหรือบางส่วนถ้าอุปทานแรงงาน ไม่มีความยืดหยุ่นอย่างสมบูรณ์

ภาษีการขายทั่วไปถูกเก็บทุกรายการที่ซื้อโดยผู้บริโภคคั้งนั้นมันจะเท่ากับภาษียาไรได้บุคคลซึ่งการออมถูกยกเลิก เหมือนภาษียาไรได้ คั้งนั้นมันจะบิดเบือนทางเลือกระหว่างรายได้และการพักผ่อนถ้าอุปทานแรงงานไม่เป็นเส้น ไม่มีความยืดหยุ่นอย่างสมบูรณ์ แต่มันจะไม่

ถูกบิดเบือนทางเลือกระหว่างการบริโภคปัจจุบันและอนาคต โดยทั่วไปภาษีมูลค่าเพิ่มซึ่งยกเว้นการซื้อสินค้าทุนอย่างเดียวยังจะเป็นเท่ากับภาษีการขายทั่วไป ถ้าสินค้าทุนถูกรวมเข้าด้วย ดังนั้นมันจะรวมผลของภาษีการขายด้วยผลของภาษีบนกำไรทั้งหมด ดังนั้นปฏิริยาเหมือนว่าไม่กระตุ้นให้ลงทุนที่บ้าน(เหมือนตรงข้ามกับต่างประเทศ)และบางที่สาเหตุราคาในอนาคตจะสูงกว่าที่จะเป็น ในทางปฏิบัติมันจะถูกรวมภาษีการขายทั่วไปกับภาษีมูลค่าเพิ่มที่ถูกลดเว้นบางรายการเช่น อาหาร เช่นกรณีสาเหตุการบิดเบือนจะอยู่ในรูปแบบค่าใช้จ่ายในการบริโภค

ภาษีสรรพสามิตเฉพาะบางรายการ เช่นน้ำมันเชื้อเพลิง สุราหรือยาสูบจะสร้างภาระส่วนเกินถ้าอุปทานหรืออุปสงค์ไม่เป็นไม่ยืดหยุ่นอย่างสมบูรณ์เพราะว่าจะมีเพียงการบริโภคคงที่เท่านั้นและส่วนที่เสียไปจะลดลงเท่ากับผลได้ภาษี (ของผู้ผลิตลดลงถ้าอุปทานไม่ยืดหยุ่นอย่างสมบูรณ์และลดลงของผู้บริโภคถ้าอุปสงค์มีไม่ยืดหยุ่นอย่างสมบูรณ์) ในกรณีอื่นผลภาษีจะไม่กระตุ้นการบริโภคของรายการที่เกี่ยวข้องจะถูกเปิดเผยและรายการเหล่านั้นจะเป็นผลจากการภาษีส่วนเกินจากการบิดเบือนในรูปแบบการบริโภค เหมือนการพิจารณาจะประยุกต์ในภาษีต่างๆในทรัพยากรธรรมชาติ ถ้าภาษีนั้นถูกประยุกต์กับผู้ผลิตบ้าน อย่งไรก็ตามและถ้าผู้ผลิตเหล่านั้นแข่งขันกันกับผู้ผลิตต่างประเทศและมีการยอมรับราคาโลก ดังนั้นเขาจะไม่สามารถผ่านภาษีใดๆในการบริโภค ดังนั้นเขาจะไม่บิดเบือนค่าใช้จ่ายการบริโภคแต่ทรัพยากรธรรมชาติซึ่งเมื่อก่อนมีค่ามากเขาออกมาใช้ อาจเป็นสาเหตุให้นำมาใช้และอาจบิดเบือนรูปแบบการผลิตในท้องถิ่น

ภาษีทรัพย์สินจะไม่มีภาระส่วนเกินถ้าเส้นอุปทานของตึกเป็นเส้นที่ไม่มีมีความยืดหยุ่นสมบูรณ์ เหมือนอุปทานที่ดินเพราะว่าเมื่อภาระภาษีทั้งที่ดินและตึกทั้งหมดตกแก่ผู้เป็นเจ้าของจะไม่ส่งต่อด้วย ผลนี้ไม่มีการบิดเบือนหรือภาระส่วนเกินเกิดขึ้นมา อย่งไรก็ตามอุปทานของสิ่งก่อสร้างในพื้นที่จะไม่เป็นความไม่ยืดหยุ่นอย่างสมบูรณ์ในระยะยาว เพราะอุปทานสามารถมีปฏิริยากับภาษีทรัพย์สินทำให้ลงทุนในทรัพย์สินอื่นๆหรือ พื้นที่อื่นๆ ดังนั้นภาษีทรัพย์สินบนตึกเป็นสาเหตุบิดเบือนและมีภาระส่วนเกินโดยการลดอุปทานตึกลง ตรงข้ามภาษีทรัพย์สินที่เป็นที่ดินจะยึดถือว่าไม่มีการบิดเบือนและไม่มีการส่วนเกินและ

ความคิดนี้ได้ถูกพูดถึงอย่างกว้างขวางเหมือนภาพที่เป็นกลาง สรุปได้ว่าภาพที่คืนประยุกต์เพียงแต่ถ้าภาพถูกประยุกต์ในที่คืนทั้งหมด ตัวอย่างถ้าที่คืนการเกษตรถูกยกเว้นดังนั้นอัตราของที่คืนนี้ตรงข้ามกับอัตราในที่คืนที่ใช้ในการอื่นๆ

ภาษีรัฐูปการ จะไม่บิดเบือนและโดยทั่วไปไม่มีภาระภาษีส่วนเกิน ในแง่ภาระส่วนเกิน ภาษีรัฐูปการและภาษีที่คืนทั้งหมดเป็นภาษีที่คิดเท่าที่พิจารณา ในตอนแรกเป็นไปได้ว่าจะกะประมาณส่วนเกินภาระภาษีของแต่ละภาษีได้ แม้ว่าในทางปฏิบัติจะยากมากและภาระภาษีที่เกี่ยวข้องอาจแปรเปลี่ยนไปตามพื้นที่และแต่ละเวลาขึ้นกับปัจจัยต่างๆ เช่น ความยืดหยุ่นของอุปทานแรงงาน ความยืดหยุ่นของอุปสงค์ยาสูบและสุรา และส่วนที่หายไปในการกะประมาณ เป็นต้น ดังนั้นเป็นการยากที่จะกล่าวว่าภาษีชนิดไหนคือภาษีชนิดไหนแล้ว แต่ถ้ารัฐบาลท้องถิ่นคิดเก็บภาษีหนึ่งหรือมากกว่าในอัตราภาษีเดียว ข้อสรุปจากการวิเคราะห์ส่วนเกินภาระภาษี คือ ภาษีรัฐูปการ หรือภาษีที่คืนจะคิดกว่าภาษีอื่นๆ

7.9 ภาระส่วนเกินของการเก็บรัฐบาลท้องถิ่น ณ อัตราภาษีหลายอัตรา

ในทางปฏิบัติรัฐบาลท้องถิ่นจะกำหนดอัตราภาษีหลายอัตรา (King, 1984. pp.215-223) ซึ่งจะเป็นการกระตุ้นการอพยพไปยังพื้นที่ที่มีอัตราภาษีต่ำสุด ถ้าการอพยพเกิดขึ้น ดังนั้นอัตราภาษีต่างๆจะสำเร็จในทำให้เกิดการบิดเบือนและเกิดภาระภาษีส่วนเกิน ในตอนนี้ภาษีบางอย่างเป็นสาเหตุไป เช่น อัตราภาษีที่เก็บแตกต่างกันในกำไรบริษัทและตึกที่ไม่อยู่อาศัยจะกระตุ้นทรัพย์สินธุรกิจให้ย้ายจากพื้นที่ภาษีสูงไปยังพื้นที่ภาษีต่ำ ดังนั้นการบิดเบือนรูปแบบการผลิตทางภูมิศาสตร์ ผลเหมือนจะเพิ่มจากอัตราที่แตกต่างของภาษีรัฐูปการ เพราะในระยะยาว อุปทานแรงงานในพื้นที่ใดๆสามารถยืดหยุ่นได้ ดังนั้นการผลักภาระภาษีให้นายจ้าง ภาษีหนึ่งซึ่งสามารถเก็บจากธุรกิจในอัตราที่แตกต่างกันไม่มีการเกิดการบิดเบือนจะเป็นภาษีบนที่ดินไม่อยู่อาศัย ถ้าอุปทานในแต่ละพื้นที่ไม่มีความยืดหยุ่นอย่างสมบูรณ์ภาระภาษีจะตกอยู่ในมูลค่าที่ดินที่ไม่อยู่อาศัย ภาระภาษีจะมากถ้าอัตราภาษีสูง การบิดเบือนสามารถเกิดขึ้นด้วยภาษีที่ดินว่าง อย่างไรก็ตามความสัมพันธ์ที่ดีของผลตอบแทนที่แท้จริงรายปีบนที่ดินและอัตรามากกว่า 100 ของผลตอบแทน ในกรณีนี้จะดีสำหรับที่ดินตนเองปล่อยให้ว่างและฐานภาษีเท่ากับ 0

ปัญหาจะเกิดกับการมีอัตราภาษีหลายอัตราในภาษีการขายทั่วไป ภาษีมูลค่าเพิ่มหรือ ภาษีน้ำมันเชื้อเพลิง ภาษีสุราและยาสูบ ถ้าภาษีเหล่านั้นเป็นสาเหตุมีหลายราคาและสนับสนุน ค่าใช้จ่ายการหาพื้นที่ที่มีอัตราภาษีต่ำ เหมือนอัตราภาษีหลายอัตราบนทรัพยากรธรรมชาติ อาจนำไปสู่ราคาหลายราคา ซึ่งในกรณีภาวะภาษีส่วนเกินจะเพิ่มขึ้นถ้าผู้ซื้อในพื้นที่ภาษีสูงซื้อ จากที่ไกลบ้านและเกิดต้นทุนขนส่ง ยิ่งกว่านั้นภาษีที่เป็นอยู่บนรายการที่เลือกเกิดจากผู้ผลิต ผู้ผลิตจะถูกสนับสนุนให้ย้ายจากพื้นที่ภาษีสูงไปยังที่ภาษีต่ำ ทั้งหมดเป็นการบิดเบือนในวัตถุประสงค์ที่สำคัญของรัฐบาลท้องถิ่นที่ใช้ภาษีบนค่าใช้จ่าย โดยเฉพาะอย่างยิ่งรัฐบาลท้องถิ่น ขนาดเล็ก

การที่ภาษีรายได้บุคคล ภาษีรัฐูปการ และภาษีที่ดินและโรงเรือน มีหลายอัตราอาจ จะกระตุ้นครัวเรือนให้ย้าย จากพื้นที่ เช่นการกระตุ้นให้ย้ายจะลดลงโดยการที่รัฐบาลท้องถิ่น ที่เก็บอัตราภาษีต่ำจะเสนอการบริการระดับที่ต่ำ (Aaron, 1975) อย่างไรก็ตามนอกจากระดับ การบริการมีแปรเปลี่ยนไปตามอัตราภาษี เหล่านี้ ยังกระตุ้นให้ประชาชนตัดสินใจย้ายอย่าง ไม่มีประสิทธิภาพและคั่งนั้นภาษีหลายอัตราสามารถสร้างภาวะภาษีส่วนเกิน

อาจสังเกตว่าภาษีอื่นๆมีผลแตกต่างกันซึ่งมีผลต่อการตัดสินใจในแต่ละพื้นที่ เช่น ภาวะภาษีบนรายได้ของบริษัทและทรัพย์สินนอกท้องถิ่นของประชาชนผู้สุดท้ายจะรับภาวะ ภาษีมากน้อยจะขึ้นกับพื้นที่ทำธุรกิจหรือทรัพย์สินที่อยู่มากกว่าขึ้นกับพื้นที่ที่เขาอาศัยอยู่ คั่ง นั้นประชากรทั้งหมดน่าจะเข้าไปอาศัยอยู่ในพื้นที่นั้นด้วยอัตราภาษีที่สูงมากและระดับการ บริการที่สูงเพราะว่าภาวะภาษีบุคคลอาจไม่สูงมากกว่าที่อื่นๆ กับภาษีค่าใช้จ่ายไม่ว่าจะเก็บ ปกติหรือเฉพาะบางรายการ ผลกระทบจะขึ้นกับว่าขนาดของรัฐบาลท้องถิ่นในขณะนั้น ถ้า รัฐบาลท้องถิ่นมีขนาดเล็กประชากรทั้งหมดจะถูกสนับสนุนอาศัยอยู่ในพื้นที่ภาษีสูงและ ระดับบริการสูงและจะมีการแสวงหาที่อื่นๆ ถ้ารัฐบาลท้องถิ่นมีขนาดใหญ่คั่งนั้นที่คนจ่าย ภาษีมากอาจถูกกระตุ้นให้โยกย้ายไปอาศัยในพื้นที่อัตราภาษีต่ำและคนที่จ่ายภาษีน้อยกระตุ้น ให้อาศัยอยู่ในพื้นที่อัตราภาษีที่สูงและรูปแบบการย้ายจะก่อให้เกิดความไม่มีประสิทธิภาพ (ถ้าต้นทุนบริการรัฐบาลท้องถิ่นไม่เป็นสัดส่วนกับค่าใช้จ่าย) ทำนองเดียวกันถ้าภาษี รัฐูปการถูกเก็บโดยรัฐบาลท้องถิ่นที่มีขนาดเล็กประชากรจะสนับสนุนให้โยกย้ายไปอยู่ใน

พื้นที่ที่ภาษีสูงและบริการสูง แต่จะโยกย้ายไปทำงานในที่อื่นๆ ถ้าภาษีถูกเก็บโดยรัฐบาลท้องถิ่นที่ขนาดใหญ่ ประชาชนที่มีรายได้สูงจะถูกกระตุ้นให้โยกย้ายไปอาศัยอยู่ในพื้นที่ภาษีอัตราต่ำ ขณะที่ประชาชนที่มีรายได้ต่ำจะถูกกระตุ้นให้อาศัยในพื้นที่ภาษีสูงและมีระดับบริการสูง ดังนั้นรูปแบบการโยกย้ายจะก่อเกิดความไม่มีไม่มีประสิทธิภาพ

ในทางปฏิบัติพบว่าภาระภาษีของประชากรมีผลกระทบเต็มที่บนการกระจายต้นทุนคือส่วนเกินของภาระภาษีจะเพิ่มขึ้นทุกครั้งที่อัตราภาษีแปรผันไป ภาระภาษีจะดูเหมือนเป็นส่วนหนึ่งของร าคาระดับการบริการที่เปลี่ยนไปตามรสนิยมของแต่ละพื้นที่การเลือกภาษีที่มีภาระส่วนเกินต่ำสุดอาจหมายถึงภาษีที่มีภาระส่วนเกินน้อยสุดคือภาษีที่ถดถอย

ขอให้สังเกตว่าเป็นการไม่เหมาะสมที่จะที่พยายามให้การสนับสนุนการกระจายรายได้ของท้องถิ่นด้วยภาษีที่เกี่ยวข้องกับต้นทุนของของผลได้ การกระจายรายได้มีวัตถุประสงค์ชัดเจนว่าต้องการให้คนจนจะจ่ายในภาษีน้อยกว่าและรับผลได้มาก ขณะที่คนรวยจะจ่ายภาษีมากกว่าผลได้ที่ได้รับ อย่างไรก็ตามการกระจายรายได้ในพื้นที่ต่างๆสามารถสร้างปัญหาการอพยพขึ้นได้และสำหรับความคืบหน้าบ่อยครั้งที่ถูกโต้แย้ง รัฐบาลท้องถิ่นจะมีบทบาทการกระจายรายได้น้อย ปัญหาการอพยพน่าจะเป็นเหตุผลเพียงเมื่อภาษีที่เปิดเผยมีการเปลี่ยนแปลงข้อกำหนดต่างๆ ในการพิจารณาตอนนี้ซึ่งยังไม่ชัดเจนอย่างไรก็ตามการอพยพจะนำไปสู่การไม่มีประสิทธิภาพ เมื่อประชาชนทั้งหมดในการย้ายไปที่ที่เขาจ่ายภาษีเท่ากับต้นทุนบริการที่ได้รับ

7.10 การส่งออกภาษี

จากการพิจารณาภาระภาษีส่วนเกิน (King, 1984, pp.224-229) ถูกสรุปว่าการพิจารณาแบบภาษีท้องถิ่นที่ดีจะเป็นผลให้ประชาชนแต่ละคนจะสร้างทางเลือกที่มีประสิทธิภาพเกี่ยวกับพื้นที่อาศัยอยู่ถ้าเขาต้องเลือกทางเลือกที่รัฐบาลท้องถิ่นต่างๆเสนอให้ระดับบริการต่างๆ อย่างไรก็ตามระบบภาษีท้องถิ่นที่ดีจะช่วยประกันว่าการบริการและงบประมาณถูกเลือกโดยรัฐบาลท้องถิ่นมีประสิทธิภาพ ซึ่งหมายถึงทางเลือกนั้นจะทำให้รัฐบาลท้องถิ่นเพิ่มผลผลิตของสินค้าสาธารณะหรือบริการถึงจุดที่ Marginal Rate of Transformation ระหว่างสินค้าหรือบริการและการผลิตสินค้าหรือบริการของเอกชนเท่ากับผลรวมของ

Marginal Rates of Substitution ของประชาชนทั้งหมด ถ้าราคาของสินค้าและบริการเอกชน เท่ากับ Marginal Cost ดังนั้นเงื่อนไขสำหรับผลผลิตที่แต่ละบริการของรัฐบาลท้องถิ่น จะขยายผลผลิตจนกระทั่ง Aggregate Marginal Benefit เท่ากับ Marginal Cost

ปริมาณที่เหมาะสมของการบริการสาธารณะไม่เหมือนกันในทางปฏิบัติ เพราะ ในระยะสั้นกระบวนการเลือกตั้งจะตัดสินใจในปริมาณปกติ อย่างไรก็ตามการตัดสินใจเลือกจะมีการปรับปรุงถ้าประชาชนผู้เลือกเรียกร้องที่จะทราบถึงต้นทุนของการบริการที่ผลิตโดยรัฐบาลท้องถิ่นของเขา ถ้าระบบภาษีสามารถทำให้ประชาชนโยกย้ายต้นทุนการบริการบางส่วนไปให้ประชาชนอื่นๆที่อาศัยอยู่นอกพื้นที่ ดังนั้นต้นทุนการบริการจะถูกขดมและรัฐบาลท้องถิ่นจะเหมือนว่าได้เลือกระดับการผลิตในระดับที่มีประสิทธิภาพ

โดยทั่วไปต้นทุนในการผลิตสินค้าสาธารณะของรัฐบาลท้องถิ่น รัฐบาลท้องถิ่นจะรับภาระและมักจะได้รับเงินอุดหนุนบางส่วนรายได้เข้าช่วยในการผลิต สำหรับต้นทุนของการบริการ ω หน่วยสุดท้าย ในกรณีที่รัฐบาลท้องถิ่นมาจากการเลือกตั้งถูกสันนิษฐานว่ารัฐบาลท้องถิ่นยังแสวงหาระดับการผลิตและการบริการที่เหมาะสม ณ จุดที่ Marginal Benefit = Marginal Cost แต่ในความเป็นจริง รัฐบาลท้องถิ่นอาจไม่ผลิตสินค้าและบริการ ในระดับที่เหมาะสมได้เนื่องจากเหตุผล 2 ข้อคือ 1. เงินอุดหนุนมักจะถูกควบคุมโดยผู้ให้ ดังนั้นเป็นอุปสรรคของรัฐบาลท้องถิ่นที่จะใช้เงินจำนวนนี้ 2. เป็นไปได้ว่าการได้รับเงินอุดหนุนทั่วไปอาจนำไปสู่ระดับค่าใช้จ่ายเกินระดับเหมาะสม อย่างไรก็ตามเหตุผลดังกล่าวจะเกิดถ้ามีเงินอุดหนุน

ในกรณีที่รัฐบาลท้องถิ่นต้องการผลิตสินค้าสาธารณะและบริการแต่ไม่มีเงินเพียงพอ รัฐบาลท้องถิ่นจะใช้การเก็บภาษีและมีทางเลือกสามทางคือ

1. อาจจะมีการเก็บภาษีที่มีผลโดยตรงกับการส่งออกภาษี (คือการจ่ายภาษีโดยคนนอกพื้นที่) บางทีเป็นการเก็บภาษีมีประสิทธิภาพโดยเก็บจากร้านอาหาร โรงแรมในพื้นที่ท่องเที่ยว ซึ่งร้านอาหารและโรงแรมเหล่านั้นให้บริการแก่นักท่องเที่ยวที่เป็นคนต่างถิ่น Hogan และ Shelton (Hogan, T.D. and Shelton, R.B. 1973.) ซึ่งให้เห็นว่าแวนโน้มน้ำพื้นที่โคจที่มีระดับการผลิตสินค้าและบริการสาธารณะสูงเมื่อมีการย้ายภาษีที่จ่ายของประชาชนในพื้นที่ไปยัง

ประชาชนที่อาศัยนอกพื้นที่ อย่างไรก็ตามการส่งออกภาษีกระจายกว้างออกไปจะไม่มีผลราย
ได้มวลรวมสำหรับกลุ่มรัฐบาลท้องถิ่น แม้ว่าการส่งออกภาษีอัตราค่าบริการให้ผู้เลือกตั้ง ดัง
นั้นมันอาจเป็นผลดีในส่วนเกินที่ผลิตโดยกลุ่มรัฐบาลท้องถิ่น

2. กลุ่มรัฐบาลท้องถิ่นสามารถกำหนดการเก็บภาษีจากธุรกิจซึ่งสิทธิไม่มีการ โวด
เสียงและไม่มีการโต้แย้งถึงอัตราภาษี การระภาษีธุรกิจจะไม่ตกแก่ประชาชนและรัฐบาลท้องถิ่น
ถิ่นจะประสบผลสำเร็จถ้าการภาษีที่เก็บตกกับประชาชนนอกพื้นที่ แต่รัฐบาลท้องถิ่นจะ
ต้องอนุญาตจัดเก็บภาษีธุรกิจในระดับหนึ่งบนพื้นฐานการบริการหรือจากผู้รับผลได้โดย
ตรง ซึ่งจะเป็นการยุติธรรมและมีประสิทธิภาพในการจัดเก็บซึ่งเกี่ยวกับระดับการบริการที่ได้รับ
ซึ่งจะดีกว่าภาษีเกี่ยวข้องกับมูลค่าทรัพย์สิน ภาษีการขายและกำไรการที่ภาษีธุรกิจถูกเก็บ
แทนอาจเป็นกรณีที่พยายามเก็บภาษีรายได้เพิ่มจากธุรกิจถูกวัดในสัดส่วนที่ธุรกิจมีผลได้จาก
การบริการของรัฐบาลท้องถิ่น ในบางแห่งรัฐบาลท้องถิ่นเพิ่มภาษีทรัพย์สินอย่างเดียวและธุรกิจ
จ่ายมากกว่าผลได้ที่ได้รับ เช่นกรณีที่เกิดที่ Shetland ในอังกฤษในปี 1982-3 ธุรกิจจ่ายภาษี
ประมาณ 97 % ของฐานภาษีทรัพย์สิน (CIPFA. 1982)

3. ในความเป็นจริง อาจจะมีภาษีต่างๆที่ส่งออกจะไม่มีการแสดงปฏิกิริยาโดยรัฐบาล
ท้องถิ่นถ้าภาษีรัฐบาลท้องถิ่นอาจจะกำหนดให้สามารถนำไปลดภาษีรายได้ที่รัฐบาลกลางเก็บ
ได้ ดังนั้นประชาชนผู้ซึ่งมี Marginal Rate ของภาษีรายได้ส่วนกลาง 40 % จะเสียเพียง 60
เซ็นต์ ถ้าท้องถิ่นของเขาเพิ่มภาษีที่จ่ายเป็น 1\$ ในกรณีนี้ส่วนภาษีที่เพิ่มขึ้นในท้องถิ่นถูก
อุดหนุนโดยการจ่ายน้อยกว่าของภาษีส่วนกลางโดยประชาชนและนอกจากนี้การจัดเก็บมีต้นทุน
ทุนของประชาชนที่ได้รับประโยชน์จากการลดภาษีส่วนกลางกรณีนี้ภาษีถูกส่งออกสามารถ
กำจัดหมดโดยไม่ยอมรับการจ่ายท้องถิ่นที่กำหนดให้ต่อต้านภาษีอื่นๆ การศึกษาของ McLure
(1967) ในอเมริกา แนะนำระหว่างท้องถิ่นระดับมลรัฐมีสามวิธีที่ส่งออกภาษีผลเฉลี่ย 20-25
% ของภาษีมลรัฐถูกส่งออก ในบางมลรัฐมีประมาณ 40 %

สังเกตว่าเป็นการเหมาะสมที่รัฐบาลท้องถิ่นเก็บภาษีซึ่งการภาษีถูกส่งออกไปผลได้
บางส่วนของการบริการของรัฐบาลท้องถิ่นจะสนับสนุนประชาชนที่ไม่อยู่ในพื้นที่ เช่น กรณีรัฐ
บาลท้องถิ่นจะเป็นเหมือนผลผลิตการบริการน้อยไปถ้าประชาชนมีการรับต้นทุนเต็มที่ เพราะ

จะละทิ้งผลได้ภายนอก (External benefit) ปัญหาดังกล่าวสามารถแก้ไขโดยการใช้จ่ายเงินอุดหนุนแบบสมทบเฉพาะ (Matching Grants Specific) กับการบริการที่เกี่ยวข้อง ซึ่งเป็นความพยายามที่จะการป้องกันการผลิตระดับที่ต่ำโดยเงินอุดหนุนรัฐบาลท้องถิ่น วิธีนี้ไม่สมบูรณ์เมื่อเปรียบเทียบกับเงินอุดหนุนเฉพาะเพราะมันไม่ทำให้การชดเชยภายนอกเปลี่ยนไปตามระดับการบริการ ถึงแม้ว่าบริการนั้นขึ้นกับระดับผลได้ภายนอกและกระตุ้นการผลิตการบริการระดับสูงกว่า อย่างไรก็ตามยากที่จะวัดผลได้ภายนอกได้ ในทางปฏิบัติไม่แน่ใจว่าเป็นผลที่ได้รับโดยเงินอุดหนุนเฉพาะและส่วนภาษีส่งออกกว่าจะเป็นเท่าไร

ไม่ว่าภาษีจะถูกกำหนดเพื่อการส่งออกหรือไม่ก็ตาม จุดสำคัญที่จะพิจารณาคือภาษีเหล่านั้นสามารถส่งออกได้หรือไม่ขึ้นกับเหตุผลบนภาระภาษี ผลการส่งออกภาษีต่างๆมีดังนี้

ภาษียรายได้บุคคล ความต้องการที่แตกต่างในส่วนเพิ่มมากจากค่าจ้างหรือเงินเดือนของประชาชนและส่วนน้อยเพิ่มจากคอกเบียร์และหุ้น ภาระภาษีบนรายได้จากแรงงานจะตกกับคนงานที่อยู่ในพื้นที่ทั้งหมดถ้าอุปทานของแรงงานไม่มีความยืดหยุ่นสมบูรณ์ แต่ถ้าอุปทานแรงงานมีความยืดหยุ่นมากภาระภาษีบางส่วนจะตกอยู่กับนายจ้างและจะมีผลลัพท์ทำให้ราคาผลผลิตสูงและมีกำไรต่ำ ดังนั้นจะมีการย้ายส่วนของภาระภาษีบนเจ้าของทุนไปสู่ลูกค้าที่คนในพื้นที่และนอกพื้นที่ ถ้าอุปทานของแรงงานคือไม่ยืดหยุ่นภาษีจะการส่งออกได้เล็กน้อยเมื่อเปรียบเทียบกับส่วนใหญ่ของภาษียรายได้บุคคล(ซึ่งบนรายได้การจ้างงาน) การที่อัตราภาษียรายได้ที่สูงในพื้นที่หนึ่งอาจกระตุ้นประชาชนในพื้นที่นั้น โยกย้ายไปที่อื่นๆ อย่างไรก็ตามถ้าการอพยพจากที่เดิมหยุด โดยนายจ้างเพิ่มค่าจ้างเพื่อคงผลผลิตดังนั้นจะมีแนวโน้มว่าเกิดกำไรที่ต่ำและราคาผลผลิตสูง ดังนั้นบางส่วนของภาษีสามารถส่งออกทางอ้อมไปยังคนงานหรือลูกค้าผู้ที่ไม่อยู่ในพื้นที่ ในระยะยาวการส่งออกจะหยุดลงถ้าธุรกิจมีการโยกย้ายไปพื้นที่อื่นๆ สำหรับภาระภาษีบนรายได้จากทุนจะตกทั้งหมดบนเจ้าของทุนที่อยู่ถ้าอุปทานของทุนไม่มีความยืดหยุ่นอย่างสมบูรณ์ ถ้าไม่ใช่อาจปรากฏว่าภาระภาษีบางส่วนจะย้ายไปสู่เจ้าของทุนที่เป็นคนต่างถิ่น อย่างไรก็ตามถ้าอุปสงค์มีความยืดหยุ่นสมบูรณ์ภาระภาษีจะตกกับประชาชนในท้องถิ่นทั้งหมดแม้ว่าอุปทานจะไม่ใช่เป็นเส้นที่ไม่มีความยืดหยุ่นสมบูรณ์ สำหรับกรณีรัฐบาลท้องถิ่นแห่งเดียวอุปสงค์อาจจะไม่ยืดหยุ่นสมบูรณ์เพราะทุนในพื้นที่อื่นๆ

ทานที่ไม่มีความยืดหยุ่นอย่างสมบูรณ์และการภาษีทั้งหมดจะตกแก่เจ้าของที่ดินในเวลานั้น
ราคาที่ดินจะตกเพียงพอกับผลตอบแทนสุทธิของที่ดิน=ผลตอบแทนสุทธิที่ได้จากทรัพย์สิน
อื่นๆ การเก็บภาษีที่ดินโดยรัฐบาลท้องถิ่นสามารถแยกเป็นการเก็บจาก

1. เจ้าของที่ดินที่ครอบครองและอาศัยอยู่ในท้องถิ่นนั้น
2. ผู้เช่าที่ดินที่ครอบครองและอาศัยอยู่ในท้องถิ่นนั้น
3. เจ้าของที่ดินที่ครอบครองและไม่อาศัยอยู่ในท้องถิ่นนั้น
4. ผู้เช่าที่ดินที่ครอบครองและไม่ได้อาศัยอยู่ในท้องถิ่นนั้น

ซึ่งการภาษีที่เก็บจะทั้งหมดตกแก่เจ้าของที่ดินที่อาศัยในพื้นที่และไม่มีการส่งออก
ภาษี สำหรับกรณีอื่นๆการภาษีจะถูกส่งออกไปยังเจ้าของที่ดินที่ไม่อาศัยอยู่ในท้องถิ่น
นั้น ข้อสังเกตว่าถ้ามียกเว้นภาษีที่ดินบางอย่าง เช่นเพื่อการเกษตร ดังนั้นการภาษีอาจจะ
ลดอัตราที่จะพัฒนาที่ดินเพื่อการอื่นๆและนอกจากนี้ยังมูลค่าที่ดินของการเกษตรและที่ดิน
อื่นๆแตกต่างจากที่จะเป็น ผลการเปลี่ยนแปลงในราคาและถ้าใครสามารถมีผลในระดับการส่ง
ออกของภาษี

ภาษีทรัพย์สินที่เก็บจากสิ่งก่อสร้างในระยะสั้นการภาษีจะตกแก่เจ้าของ อุปทานของสิ่ง
ปลูกสร้างจะมีไม่มีความยืดหยุ่นอย่างสมบูรณ์ ดังนั้นการภาษีจะตกแก่ทั้งหมดเจ้าของที่
อาศัยในพื้นที่ แต่ถ้าผู้เช่าที่ไม่อาศัยในพื้นที่และเจ้าของที่ดินที่ไม่อยู่ในพื้นที่ภาษีจะถูกส่งออก
สำหรับในระยะยาวอุปทานของสิ่งก่อสร้างจะมีความยืดหยุ่นมากและดังนั้นการภาษีจะเป็น
การย้ายไปสู่ผู้ครอบครอง ในกรณีนี้การภาษีจะตกกับประชาชนในพื้นที่ไม่ว่าเจ้าของสิ่งก่อสร้าง
อาศัยหรือไม่อาศัยอยู่ในพื้นที่ก็ตาม การภาษีผู้ครอบครองจะแยกออกเป็นส่วนของเจ้า
ของ ลูกจ้างและลูกค้าของธุรกิจที่ครอบครองที่ดิน และการภาษีอาจจะส่งออก มันอาจถูก
รวมเข้าถ้าอุปทานมวลรวมของทุนที่ไม่มีความยืดหยุ่นอย่างสมบูรณ์ ดังนั้นการลดลงของอุป
ทานของสิ่งก่อสร้างทั้งหมดจะลดลงอุปทานทรัพย์สินอื่นๆซึ่งจะลดราคาของรายการที่มาจาก
ทรัพย์สินเหล่านั้น ดังนั้นความสูญเสียประชาชนในพื้นที่จากการจ่ายมากสำหรับครอบครอง
ที่ดินอาจจะชดเชยโดยจ่ายในราคาต่ำสำหรับรายการอื่นๆ

การจัดเก็บภาษีบนค่าใช้จ่ายผู้บริโภครวม (ภาษีการขายทั่วไป) และถ้าสินค้าทุนเก็บอัตรา 0 ภาษีมูลค่าเพิ่มจะประมาณและผลักดันให้เพิ่มขึ้นระหว่างราคาสุทธิและราคารวมของสินค้าบริโภคและบริการ ถ้าต้นทุนของผลผลิตยังคงไม่เปลี่ยนแปลงมาก (ในรูปตัวเงิน) ดังนั้นราคาจะเพิ่ม โดยจำนวนของภาษีและภาระภาษีจะตกแก่ผู้บริโภค จากมุมมองของผู้บริหารรัฐบาลท้องถิ่นขนาดของการส่งออกภาษีจะขึ้นกับสัดส่วนของผู้บริโภคที่ไม่ได้อาศัยอยู่ในพื้นที่ ฉะนั้นการส่งออกภาษีจะมีความหมายมากสำหรับรัฐบาลท้องถิ่นขนาดเล็กมากกว่าขนาดใหญ่ การส่งออกภาษีสามารถถูกชดเชยโดยการยกเว้นผู้ที่ไม่ได้อาศัยในพื้นที่ แต่จะนำไปสู่ปัญหาภาระภาษีส่วนเกินถ้าเขาสนับสนุนผู้อาศัยในพื้นที่หนึ่งด้วยภาษีการขายทั่วไปและทำให้เกิดการแสวงหาพื้นที่ที่มีค่าใช้จ่ายต่ำในพื้นที่อื่นๆ(ยกเว้นภาษี) ในทางปฏิบัติที่ภาษีการขายทั่วไปถูกยกเว้นในหลายรายการ การเก็บภาษีจะถูกปฏิบัติโดยแต่ละรายการ เหมือนการเก็บภาษีเฉพาะรายการและดูแลภาษีแต่ละรายการแยกจากกัน ในภาระภาษีของการขายทั่วไปในรายการต่างๆที่ครอบคลุม และภาระภาษีของภาษีเฉพาะรายการเช่น น้ำมันเชื้อเพลิง สุรา ยาสูบหรือทรัพย์สินทางวัฒนธรรมชาติ ถูกแบ่งปันภาระภาษีโดยผู้ซื้อและผู้ผลิตในอัตราส่วนที่เท่ากับความยืดหยุ่นของอุปทานกับความยืดหยุ่นของอุปสงค์ สำหรับ น้ำมันเชื้อเพลิง สุรา ยาสูบหรือทรัพย์สินทางวัฒนธรรมชาติ อัตราส่วนนี้อาจจะยุติธรรมมาก แม้ว่าการผลิตหรือการบริโภคอาจจะมี น้อยมากในแต่ละรัฐบาลท้องถิ่น อาจเป็นกรณีพิเศษในกรณีทรัพย์สินทางวัฒนธรรมชาติเพราะการเพิ่มขึ้นในราคามีแนวโน้มที่เบี่ยงเบนการบริโภคของลูกค้านำไป ที่อื่น ขณะที่ภาระภาษีของภาษีของรัฐบาลท้องถิ่นอาจจะตกแก่ผู้ซื้อและผู้ผลิต ผู้ผลิตจะเดือดร้อนน้อยกว่าถ้าเขาเป็นเจ้าของโรงงานในพื้นที่ซึ่งลูกค้าถูกเบี่ยงเบน ความยุ่งยากเฉพาะในกรณีของภาระภาษีบนน้ำมันเชื้อเพลิง สุรา ยาสูบหรือทรัพย์สินทางวัฒนธรรมชาติที่ผู้ซื้อในพื้นที่เก็บภาษีอาจเป็นของธุรกิจและดังนั้นสุดท้ายภาระภาษีบนที่จะถูกแบ่งไปให้ลูกค้า ลูกจ้างและเจ้าของ สำหรับจำนวนภาระภาษีที่เป็นการส่งออกภาษีจะขึ้นกับสัดส่วนของผู้ซื้อที่ไม่อาศัยอยู่ในพื้นที่ การส่งออกสามารถหลบหลีกภาษีโดยการยกเว้นผู้อยู่นอกพื้นที่ แต่ในทางปฏิบัติที่ใช้กันจะสร้างส่วนเกินภาระภาษีเพราะจะทำให้ผู้ซื้อทั้งหมดจะถูกชักชวนให้ซื้อในพื้นที่อื่น ๆ แทนพื้นที่ตนเอง ในกรณีน้ำมันเชื้อเพลิง สุรา ยาสูบหรือทรัพย์สินทางวัฒนธรรมชาติถูกซื้อโดยธุรกิจในพื้นที่ระดับการส่งออกภาษีขึ้นกับภาระภาษีตกแก่เจ้าของ ลูกค้าและสัดส่วนของกลุ่ม

ประชาชนที่ไม่อาศัยอยู่ในพื้นที่ ภาระภาษีบนผู้ผลิตเป็นเหมือนว่ากระจายออกไประหว่างเจ้าของและเจ้าของธุรกิจในพื้นที่

7.11 ความชัดเจนของภาษี

ถ้าการบริการของรัฐบาลท้องถิ่นไม่ก่อเกิดผลได้ภายนอกและถูกอุดหนุนทั้งหมดโดยภาษีซึ่งไม่สามารถส่งออกไปได้ไม่ว่าทางใดก็ตาม (King, 1984, pp. 229-230) ผู้โหวตเสียงอาจจะยังตัดสินใจเลือกทางเลือกที่แตกต่างกันในระดับงบประมาณต่างๆและสามารถเกิดได้ถ้าผู้โหวตเสียงไม่สามารถแสดงออกให้ชัดเจนว่าสามารถจ่ายภาษีจริงเท่าไร นอกจากนี้ไม่สามารถแสดงให้เห็นต้นทุนของการบริการของรัฐบาลท้องถิ่นอย่างแท้จริงได้ ดังนั้นเงื่อนไขสำหรับตัดสินใจการเก็บภาษีท้องถิ่นคือระดับของความชัดเจน (Perceptibility) จุดนี้แสดงให้เห็นโดย Layfileld Committee (HMSO, 1976) ความชัดเจนของ 11 ภาษีหลักที่ถูกพิจารณาสามารถพิจารณาว่าจะบริหารได้อย่างไร ภาษีรัฐอุปการอาจจะแสดงได้ชัดเจนเสมอ ขณะที่ภาษียาสูบได้ส่วนบุคคลและภาษีสรรพสามิตจะแสดงได้ชัดเจนถ้าภาษีที่เก็บจากคนงานมากกว่าที่เก็บจากนายจ้างและภาษีที่เก็บโดยรัฐบาลท้องถิ่นแยกจากภาษีที่รัฐบาลกลางเก็บ ความชัดเจนของภาษีสรรพสามิตในท้องถิ่นนั้นมักจะเห็นชัดเจนในกรณีที่เจ้าของครอบครอง ในขณะที่กรณีการเช่าก็ชัดเจนเพียงแต่หากกรณีเหล่านี้ยากที่ภาระหน้าที่ตามกฎหมายสำหรับการจ่ายภาษีจะตกอยู่กับผู้ถือครองมากกว่าผู้เป็นเจ้าของ สำหรับภาษีน้ำมันเชื้อเพลิง สุรายาสูบหรือภาษีสรรพสามิต ภาษีการขายทั่วไปและภาษีมูลค่าเพิ่มจะชัดเจนถ้าราคาจะแสดงภาษีในแต่ละรายการให้ชัดเจน แม้ว่าประชาชนอาจจะมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการจ่ายในแต่ละปีของภาษีเหล่านี้น้อยกว่าที่เขาจ่ายใน ภาษีสรรพสามิต ภาษียาสูบ หรือ ภาษีสรรพสามิตในท้องถิ่น นอกจากนี้รายละเอียดไม่แสดงภาษีในแต่ละรายการชัดเจน ค่าใช้จ่ายภาษีเหล่านี้ อาจชัดเจนน้อยกว่าภาษียาสูบของบริษัท หรือภาษีสรรพสามิตของธุรกิจ ภาษีสรรพสามิตหรือภาษีการขายน้ำมันเชื้อเพลิง เพราะการเปลี่ยนในอัตราภาษีในกลุ่มเดิมอาจจะนำไปสู่ความชัดเจนในการเปลี่ยนแปลงราคาเพราะภาระอาจตกในผู้บริโภคมากขึ้นในพื้นที่ที่เกี่ยวข้อง

7.12 การแข่งขันในภาษี (Tax competition)

บางครั้งทางเลือกของภาษีท้องถิ่นสามารถนำไปสู่ระดับที่ไม่มีประสิทธิภาพของการบริการ (King, 1984, pp.230) ซึ่งสามารถเกิดขึ้นได้ถ้ารัฐบาลท้องถิ่นพยายามเก็บภาษีในอัตราต่ำ โดยทั่วไปรัฐบาลท้องถิ่นต้องการระดับการบริการที่มีประสิทธิภาพและพยายามที่จะจูงใจธุรกิจใหม่เข้ามาในพื้นที่หรือกลัวว่าธุรกิจที่มีอยู่จะย้ายหนีไป รัฐบาลท้องถิ่นถูกมองว่ามีการแข่งขันในภาษีสำหรับธุรกิจและผลการบริการในระดับที่เหมาะสมระดับหนึ่ง Grewal และ Mathews (Grewal, B.S. and Mathews, R.L. 1977.) แนะนำว่าภาษีส่วนมากเหมือนถูกใช้สำหรับแข่งขันคือภาษีรัฐชูปการ ภาษีรายได้นิติบุคคลและค่าใช้จ่ายภาษี บนพื้นฐานที่ว่าภาษีเหล่านั้นแทนต้นทุนที่สำคัญของธุรกิจ ในความเป็นจริงภาษี รัฐชูปการต่ำอาจมีผลส่งผ่านไปยังอัตราค่าจ้างที่สูงในระยะสั้นที่ซึ่งอุปทานของแรงงานไม่มีความยืดหยุ่นในพื้นที่ที่กำหนดให้ แต่มันจะเป็นประโยชน์ต่อธุรกิจในระยะยาวเมื่ออุปทานของแรงงานในพื้นที่ใดๆ (โดยทั้งผู้อยู่ในพื้นที่และผู้อาศัยนอกพื้นที่) ก่อนข้างจะยืดหยุ่น เจ้าของธุรกิจจะชอบภาษีรายได้นิติบุคคลที่ต่ำเพราะภาวะภาษีเหล่านั้นจะตกที่เจ้าของและจะชอบอัตราภาษีบนค่าใช้จ่ายที่ต่ำ แต่ถ้าภาวะภาษีโดยมากตกแก่ผู้บริโภคเพราะธุรกิจในพื้นที่มีภาษีต่ำ สามารถหวังว่าจะจูงใจธุรกิจในพื้นที่อัตราภาษีสูงเข้ามาอยู่ในท้องถิ่นรัฐบาลท้องถิ่นจะพยายามเก็บภาษีทรัพย์สินหรือค่าธรรมเนียมการค้า

ภาษีอื่นๆซึ่งสามารถใช้แข่งขันกันได้คือภาษีทรัพย์สินของธุรกิจ แต่ในประเทศส่วนใหญ่การลดภาษีนี้จะต้องสอดคล้องกับการลดในภาษีทรัพย์สินของผู้อาศัยในพื้นที่เพราะนำไปสู่ลดลงของรายภาษีรายได้และระดับบริการซึ่งอาจถึงระดับที่ไม่มีธุรกิจใดชอบก็ได้ ACIR (1980) แนะนำว่า ภาษีรายได้ส่วนบุคคลอาจจะถูกใช้เพราะธุรกิจจะรู้สึกที่สามารถเสนออัตราค่าจ้างที่ต่ำในพื้นที่ภาษีต่ำ ทำนองเดียวกันจะแนะนำว่าภาษีรัฐชูปการ หรือภาษีทรัพย์สินในท้องถิ่นสามารถใช้ได้เหมือนกัน

7.13 ภาษีและการเกี่ยวข้องกับเศรษฐกิจระดับมหภาค

การเปลี่ยนแปลงผลได้ของภาษีจะมีผลต่อส่วนรวม (King, 1984, pp.232-233) โดยมีผลต่ออุปสงค์มวลรวมและระดับการจ้างงาน อัตราเงินเฟ้อ โดยจะมีผลต่อการเปลี่ยนแปลงดัชนีราคาโดยตรงและมีผลอุปสงค์ของค่าจ้าง มีผลต่อระดับการลงทุนและอัตราการเจริญเติบโตของเศรษฐกิจ สุดท้ายอาจมีผลในการนำเข้า ดังนั้นจำเป็นต้องพิจารณาว่าผลได้ของภาษีท้องถิ่นจะมีผลกระทบนโยบายรัฐบาลกลางอย่างไร ในที่นี้จะพิจารณาภาษีบางชนิดที่มีผลมากกว่าภาษีอื่นๆ เมื่อเกิดการเปลี่ยนแปลง

การเปลี่ยนแปลงในภาษีใดๆจะมีผลกระทบต่อความต้องการมวลรวมแต่ถ้า Marginal Propensity to Consume สำหรับคนรวยต่ำกว่าคนจนจะเกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างมากที่เกิดจากภาษีที่ถดถอย เช่น เปลี่ยนแปลงภาษี รัฐบาลจะให้ความพอใจน้อยและถ้าผลของภาระภาษีตกบนทุน (เช่นภาษีรายได้นิติบุคคล) อาจจะมีคามพึงพอใจมากกว่าแม้ว่าโดยทั่วไปภาษีรายได้ส่วนบุคคลหรือภาษีรัฐบาลและภาษีทรัพย์สินธุรกิจดูเหมือนจะเป็นภาษีที่มีก้าวหน้ามากกว่าและให้ความพึงพอใจมากกว่าภาษีค่าใช้จ่ยหรือภาษีทรัพย์สินของประชากรในท้องถิ่น

ภาษีค่าใช้จ่ยไม่ว่าทั้งทั่วไปหรือเฉพาะรายการและภาษีบนทรัพย์สินผู้อาศัยในท้องถิ่นจะทั่วไปจะมีผลกระทบต่อดัชนีราคาในทันที ซึ่งหมายถึงผลกระทบต่อภาวะเงินเฟ้อ และผลเหมือนความต้องการในค่าจ้างที่สูงขึ้น แม้ว่าภาษีบนธุรกิจสิ่งก่อสร้าง (ที่ไม่ใช่ที่ดิน) อาจจะมีผลต่อดัชนีราคาคู่เหมือนกัน เพราะภาษีรายได้และภาษีรัฐบาล จะลดค่าจ้างที่แท้จริงลงทำให้มีความต้องการเพิ่มค่าจ้าง ในความจริงการเพิ่มภาษีรัฐบาลจะมีผลเช่นเดียวกับการเพิ่มขึ้นมากในภาษีบริษัทเป็นเหมือนถูกขับไปในกำไรที่ต่ำและภาษีนี้อาจจะสำคัญมากในเรื่องนี้ร่วมกับภาษีธุรกิจที่ดิน

เมื่อภาษีมีผลกระทบต่อการลงทุนและการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ ภาษีรายได้นิติบุคคลและรายได้บุคคลน่าจะพอใจน้อยที่สุด เพราะว่าการเพิ่มขึ้นในภาษีเหล่านี้จะลดผลตอบแทน

แทนสิทธิในการลงทุนลง อาจมีการเลือกใช้ระหว่างภาษีอื่นๆซึ่งจะมีผลกระทบเล็กน้อยบนผลตอบแทนสุทธิในการลงทุนโดยลดความต้องการลงและการเพิ่มขึ้นของต้นทุน

ภาษีค่าใช้จ่าจะมีผลกระทบโดยตรงทันทีในการแข่งขันการส่งออก เช่นในกรณีภาษีขายปลีกทั่วไป ภาษีมูลค่าเพิ่มและภาษีสุราหรือภาษียาสูบ โดยผลของภาษีบนรายการส่งออกแต่มีนัยมาก ถ้าเป็นไปได้ผลกระทบที่ได้ในกรณีเช่นภาษีทรัพย์สินหรือภาษีน้ำมันเชื้อเพลิง ถ้ามีการเพิ่มต้นทุนของอุตสาหกรรมในท้องถิ่นและเกิดการส่งออกที่แพงมาก ภาษีทรัพย์สินธุรกิจจะมีผลต่อในระยะยาวและจะมีผลโดยตรง แต่อาจจะมีแนวโน้มว่าเจ้าของทุนจะย้ายจากสิ่งก่อสร้างไปยังทรัพย์สินอื่นๆ การเพิ่มภาษีจะมีผลทางอ้อมเพิ่มขึ้นในระดับราคาในท้องถิ่น สำหรับภาษีรายได้นิติบุคคลและภาษีธุรกิจที่คิดเหมือนว่ามีผลกระทบน้อยสุด

7.14 ภาษีและความเท่าเทียมกัน (Taxes and equity)

อย่างไรก็ตามการจ่ายภาษีท้องถิ่นจะยุติธรรม เมื่อคนในพื้นที่จ่ายภาษีเพื่อบริการและไม่ใช้ตามความสามารถที่จะจ่ายได้ (King, 1984, pp. 233-237) เพราะเขาจะได้รับผลได้จากรัฐบาลท้องถิ่นและในทางปฏิบัติเป็นการยากที่จะติดตามความสามารถที่จะจ่ายที่อยู่ในใจได้ . ในที่นี้จะกล่าวถึงความยุติธรรมโดยการพิจารณาภาษีทรัพย์สินท้องถิ่นและมีทางเลือกเสี่ยงที่ทำให้เกิดความไม่เสมอภาคได้ สามทาง คือ

1. ภาษีไม่ยุติธรรมกับคนที่อยู่ในพื้นที่ที่ทรัพย์สินมีราคาแพง สมมุติว่าประชาชนในพื้นที่ A ที่เป็นเจ้าของและครอบครองและมีทรัพย์สินที่มีราคาแพงกว่าในพื้นที่ B บางครั้งเพราะ A มีคนอยู่มากกว่า B หรือมีอากาศดีกว่า สมมุติว่าประชาชนคนใน A มีรายได้เหมือนกัน ขนาดครัวเรือนและแบบทรัพย์สินเหมือนประชาชนคนใน B ดังนั้นประชาชนใน A จะจ่ายภาษีสำหรับทรัพย์สินของเขาและเขาจะมีฐานภาษีที่สูงกว่า ถ้ารัฐบาลท้องถิ่นใน A และ B จะเก็บภาษีบนทรัพย์สินท้องถิ่นและถ้าฐานภาษีต่อหัวสูงมากใน A และสูงมากกว่าใน B ดังนั้นรัฐบาลท้องถิ่น A อาจจะสามารถเก็บภาษีในอัตราต่ำกว่า B และให้การบริการในระดับเดียวกัน ทำนองเดียวกันประชาชนใน A อาจจ่ายภาษีในอัตราต่ำจ่ายอัตราต่ำบนฐานที่สูงกว่าประชาชนใน B และบางครั้งการจ่ายภาษีอาจมีจำนวนที่เท่ากันสำหรับการบริการที่

เหมือนกัน อย่างไรก็ตามปัญหาจะเพิ่มขึ้น ถ้าแสวงหาจำนวนภาษีที่เท่ากันชดเชยใน B ที่มีฐานภาษีต่ำเพราะ B อาจจะมีที่จ่ายภาษีน้อยกว่า A สำหรับบริการในระดับเดียวกัน ปัญหาความยุติธรรมของเรื่องนี้สามารถหลีกเลี่ยงได้โดยมีเก็บภาษีในจำนวนที่เท่ากัน สำหรับภาษีทรัพย์สินจะต้องละทิ้งความแตกต่างบนมูลค่าของทรัพย์สินท้องถิ่นระหว่างพื้นที่

ปัญหานี้ชัดเจนว่าเกิดจากการรวมภาษีทรัพย์สินเข้ากับแผนการเก็บภาษีที่ไม่เหมาะสมมากกว่าตัวภาษีทรัพย์สินเอง ปัญหาที่คล้ายกันสามารถเกิดขึ้นกับภาษีอื่นๆ (แม้ว่ารูปแบบจะรุนแรงน้อยกว่า) ถ้าแผนการเก็บภาษีไม่เหมาะสมถูกใช้ เช่น แผนการเก็บภาษีที่เท่ากันจากค่าใช้จ่ายจะตัดปัญหาความแตกต่างในระดับราคาระหว่างสองพื้นที่และแผนการเก็บภาษีที่เท่ากันจากรายได้จะตัดปัญหาความแตกต่างในระดับค่าจ้างแรงงานระหว่างพื้นที่ทั้งสอง

2. ภาษีทรัพย์สินในท้องถิ่นอาจจะทำให้ไม่ยุติธรรม เช่น คนที่แต่งงานมีลูกกำลังโต 2 คนที่อาศัยอยู่ด้วยในบ้านที่ครอบครองอยู่อาจจะจ่ายภาษีทรัพย์สินน้อย (นอกจากนี้ถ้าทั้ง 4 คนทำงานด้วย) กว่าคนแก่ที่เป็นหม้าย นี่คือผลโดยตรงที่ของภาษีบนทรัพย์สินท้องถิ่น ในกรณีคนที่เป็นหม้ายจะจ่ายภาษีมากกว่าในภาษีสุรา ภาษียาสูบหรือภาษีทรัพย์สินธรรมดาถ้าเรอบริโภคมากกว่า ซึ่งเป็นการยุติธรรม บางที่ข้อเสนอหลัก 2 ข้อที่พยายามแก้ไขปัญหาคือ

(1). จะยุติธรรมกว่าโดยเก็บ ภาษีการขายทั่วไป ภาษีมูลค่าเพิ่ม และ ภาษีรัฐอุปการ แทน

(2). ถ้าภาษีทรัพย์สินที่จัดเก็บมีปัญหา อาจจะเป็นการดีถ้าภาษีนั้นถูกเก็บโดยรัฐบาลกลางซึ่งสามารถเพิ่มภาษีมากกว่าและง่ายกว่ารัฐบาลท้องถิ่นซึ่งสามารถขึ้นภาษีได้น้อยกว่า

3. การเก็บค่าบำรุงจะทำให้เกิดการต่อต้านภาษีทรัพย์สินท้องถิ่น ซึ่งค่าบำรุงมักจะเป็นแบบลดถอย ค่าบำรุงน่าจะเหมาะสมมากในท้องถิ่นที่ทรัพย์สินถูกครอบครองโดยเจ้าของเพราะว่าอย่างน้อยที่สุดภาระภาษีของผู้เช่าทรัพย์สินอาจจะตกบนเจ้าของผู้ที่มีมักเป็นคนรวย จากการวิจัยที่ทำในอังกฤษ (OECD, 1983) ชี้ให้เห็นว่าในปี 1975 ครัวเรือนที่มีรายได้ในครัวเรือนต่ำกว่า 20 ปอนด์ต่อสัปดาห์จะจ่ายภาษีทรัพย์สินท้องถิ่นมีจำนวนเฉลี่ยมากกว่า 7 %

ของจำนวนรายได้ทั้งหมดของครัวเรือนและครัวเรือนที่มั่งมีมากกว่า 100 ปอนด์ต่อสัปดาห์จะจ่ายภาษีทรัพย์สินท้องถิ่นมีจำนวนเฉลี่ยต่ำกว่า 2% ของจำนวนรายได้ทั้งหมดของครัวเรือน ซึ่งต้องสงสัยว่ารายจ่ายจะแตกต่างกันเล็กน้อยถ้าฐานภาษีเกี่ยวข้องกับมูลค่าทรัพย์สินมากกว่าการกะประมาณจากมูลค่าเช่า

7.15 ภาษีในเชิงปฏิบัติ (Taxes in practice)

ในทางปฏิบัติรัฐบาลท้องถิ่นใช้ภาษีหลายชนิดในการแสวงหารายได้ ในการเลือกใช้ภาษีรัฐบาลท้องถิ่นจะมีการเปรียบเทียบข้อมูลเก็บภาษีก่อน (King, 1984, pp. 235-237) จากการศึกษาของ OECD (OECD, 1981.) แสดงให้เห็นว่าในปี 1981 ใน 23 ประเทศกเว้นครุกี รายได้ภาษีของมลรัฐและรัฐบาลท้องถิ่นในแต่ละประเทศแสดงในรูปร้อยละของ GDP และรายได้จากภาษีทั้งหมด พบว่า 12 ประเทศใน OECD ซึ่งรัฐบาลท้องถิ่นมีรายได้น้อยกว่า 10% ของรายได้ภาษีได้แก่ Luxembourg สำหรับรัฐบาลท้องถิ่นที่มีรายได้ภาษีสูงที่สุดเมื่อเปรียบเทียบกับ GDP ได้แก่สวีเดน คือ 16.46 และในแคนาดาเปรียบเทียบรายได้จากรัฐบาลท้องถิ่นเปรียบเทียบกับรายได้ภาษีทั้งหมดสูงสุด คือ 43.60 % (ตาราง 7.6)

ตาราง 7.6 ขนาดของรายได้ภาษีของรัฐบาลมลรัฐและรัฐบาลท้องถิ่น

ประเทศ	รายได้ภาษี(ร้อยละของ GDP)			รายได้ภาษี(ร้อยละของรายได้จากภาษีทั้งหมด)		
	มลรัฐ	ท้องถิ่น	รวม	มลรัฐ	ท้องถิ่น	รวม
ออสเตรเลีย	4.7	1.2	5.91	14.91	3.83	18.74
ออสเตรเลีย	4.35	4.75	9.10	10.23	11.15	21.38
แคนาดา	11.97	3.18	15.15	34.45	9.15	43.60
เดนมาร์ก	-	13.66	13.66	-	30.19	30.19
ฟินแลนด์	-	9.75	9.75	-	26.47	26.47
ญี่ปุ่น	-	6.81	6.81	-	25.37	25.37
นอร์เวย์	-	8.96	8.96	-	18.46	18.46

ตาราง 7.6 (ต่อ)

ประเทศ	รายได้ภาษี(ร้อยละของ GDP)			รายได้ภาษี(ร้อยละของรายได้จากภาษีทั้งหมด)		
	มลรัฐ	ท้องถิ่น	รวม	มลรัฐ	ท้องถิ่น	รวม
สวีเดน	-	16.46	16.46	-	32.09	32.09
สวิสเซอร์แลนด์	6.96	5.28	12.24	23.00	17.45	40.45
อังกฤษ	-	4.25	4.25	-	11.37	11.37
อเมริกา	5.32	3.36	8.68	17.06	10.77	27.83
เยอรมันตะวันตก	8.43	3.11	11.54	22.59	8.35	30.94

ที่มา: OECD, 1983 หน้า 164, 169 และ 171

7.16 สรุป

ในบางประเทศรัฐบาลท้องถิ่นกำหนดการจัดเก็บภาษีที่คล้ายๆกัน หรือมีการใช้ภาษีชนิดอื่น ๆ มากมายในพื้นที่ต่างๆ รัฐบาลท้องถิ่นต่างๆจะพยายามทำให้ โครงสร้างภาษีสอดคล้องกัน จำนวนภาษีที่จัดเก็บและการระดับบริการที่เหมือนกัน และความไม่เท่าเทียมกันจะกระตุ้นให้เกิดการอพยพ ซึ่งจะมีการบริโภครักษาการธรรมชาติ เพิ่มขึ้นและบางที่อาจมีผลตรงข้าม

ในทางปฏิบัติยากสำหรับรัฐบาลท้องถิ่นในพื้นที่หนึ่งที่จัดเก็บภาษีที่โครงสร้างก้าวหน้ากว่าที่อื่นๆ เพราะว่าทางเลือกอาจจะไม่เหมาะสมถ้าคนรวยเริ่มย้ายออกและคนจนย้ายเข้า ปัญหาอาจจะเปลี่ยนไป อย่างไรก็ตามถ้าแผนการเก็บภาษีเท่ากันซึ่งชัดเจนสำหรับการลดลงในฐานภาษี จำนวนภาษีซึ่งสามารถเพิ่มรายได้ที่ถาวรของรัฐบาลท้องถิ่นจะถูกต้องการและเงื่อนไขต่างๆซึ่งภาษีสามารถประเมินได้

ในภาวียัต่าง ๆ ที่กล่าวมาภาวียัแต่ละชนิดก็มิใช่ข้อดีและข้อบกพร่องของตัวมันเองทำให้
ต้องมีการใช้ภาวียัหลายชนิดในการแสวงหารายได้ของรัฐบาลท้องถิ่นและวัตถุประสงค์อื่นๆ
ของรัฐบาลท้องถิ่น

เป็นแบบชดเชยสมบูรณ์ ดังนั้นมันเหมือนว่าเกิดการส่งออกเล็กน้อยกับส่วนของภาษีรายได้บุคคล (ซึ่งมีรายได้จากทุน) แม้ว่าภาษีบนรายได้บุคคลส่วนใหญ่จะตกแก่คนในพื้นที่

ภาษีรัฐอุปการ เป็นภาษีรายได้จากแรงงานที่จ่ายให้กับพื้นที่ที่เขาทำงาน ภาระภาษีจะตกกับนายจ้างถ้าอุปทานแรงงานไม่มีความยืดหยุ่นอย่างสมบูรณ์และจะตกอยู่กับลูกจ้างถ้าอุปทานมีความยืดหยุ่น อุปทานแรงงานในประเทศอาจจะไม่ยืดหยุ่นแต่มันเหมือนว่ามีความยืดหยุ่นน้อยในบางพื้นที่ ในระยะยาวดังนั้นส่วนของภาษีรัฐบาลท้องถิ่นบนภาษีรัฐอุปการดูเหมือนว่าจะตกกับคนงานและดังนั้นแนวโน้มที่จะทำให้เพิ่มราคาผลผลิตและลดกำไรของธุรกิจในพื้นที่นั้นๆ บางส่วนของภาษีตกบนนายจ้างซึ่งจะถูกส่งออกเพราะลูกค้าและเจ้าของบางคนไม่อยู่ในพื้นที่ นอกจากนั้นบางส่วนของภาษีตกบนคนงานจะถูกส่งออกโดยเฉพาะอย่างยิ่งในพื้นที่เล็กและบางส่วนของคนงานไม่อยู่ในท้องถิ่น ตัวอย่าง ในพื้นที่เมืองที่จัดเก็บภาษีรัฐอุปการมากภาระภาษีจะตกบนผู้อาศัยอยู่จากชานเมือง แม้ว่าการส่งออกภาษีเป็นเรื่องสำคัญในกรณีนี้มากกว่ากรณีภาษีรายได้โดยเฉพาะอย่างยิ่งในพื้นที่เล็ก McLure (McLure, C.E., 1967) กล่าวว่า 7% ของภาษีรัฐอุปการของเมือง Delaware จะจ่ายโดยประชาชนที่ไม่ได้อยู่ในพื้นที่นั้น แม้ว่าในเมืองอื่นก็น้อยกว่า 1%

สำหรับภาษีรายได้นิติบุคคล ภาระภาษีทั้งหมดตกแก่เจ้าของถ้าความยืดหยุ่นของอุปทานของทุนไม่มีความยืดหยุ่นอย่างสมบูรณ์ แต่ถ้าความยืดหยุ่นอุปทานของทุนมีความยืดหยุ่นดังนั้นภาษีจะเป็นสาเหตุให้อุปทานหดตัว นอกจากนี้จะลดอุปสงค์แรงงานและอุปทานของผลผลิตและย้ายภาระภาษีไปให้คนงานและลูกค้า ในระยะสั้นอุปทานจะไม่ยืดหยุ่นอย่างสมบูรณ์ แต่ในระยะยาวอุปทานอาจมีความยืดหยุ่น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในท้องถิ่นแห่งเดียว จะมุมมองของรัฐบาลท้องถิ่นที่ภาระภาษีบางส่วนตกบนเจ้าของธุรกิจและจะถูกส่งออกเพราะเงินทุนบางคนเป็นคนนอกพื้นที่และภาระภาษีบางส่วนจะตกอยู่กับคนงานและลูกค้าของธุรกิจนั้นที่ไม่ได้อยู่อาศัยอยู่ในพื้นที่นั้น โดยทั่วไปผลของภาษีนี้นั้นขึ้นกับภาระภาษีที่ถูกส่งออก

สำหรับการส่งออกภาระภาษีของภาษีทรัพย์สินจะพิจารณาแยกเป็นสองส่วนคือทรัพย์สินที่เป็นที่คินกับทรัพย์สินที่เป็นสิ่งปลูกสร้าง ทั้งนี้เพราะทรัพย์สินที่เป็นที่คินจะมีอุป